

ஆண்டாள்

அருளிய

நாச்சியார் திருமொழி

A.No. 16093

Q: 221

ஆண்டாள் அருளிய நாச்சியார் திருமொழி

விளக்க உரை
துரை. தண்டபாணி

சகுந்தலை நிலையம்

18 / 171, பவளக்காரத் தெரு,
மண்ணடி, சென்னை - 600 001.
தொலைபேசி : 25250092, 25215363

நூல் விவரப் பட்டியல்

நூலின் பெயர் : ஆண்டாள் அருளிய
நாச்சியார் திருமொழி

ஆசிரியர் : துரை. தண்டபாணி

மொழி : தமிழ்

பதிப்பு ஆண்டு : முதல் பதிப்பு - டிசம்பர், 2003
மூன்றாம் பதிப்பு - டிசம்பர், 2012

பதிப்புரிமை : © சகுந்தலை நிலையம்

தாள் : 11.6 வெள்ளைத்தாள்

நூல் அளவு : 12.5 x 18 செ.மீ.

எழுத்து : 12 புள்ளிகள்

பக்கங்கள் : 80

பைண்டிங் : சாதாரணக் கட்டு

விலை : ரூ. 25.00

ஒளி அச்ச : உமாகிராஃபிக்ஸ்
சென்னை - 600 001.

அச்சிட்டோர் : பரமேஸ்வரி கிராபிக்ஸ்
சென்னை - 600 005.

நூல் வெளியீடு : சகுந்தலை நிலையம்
சென்னை - 600 001.

முன்னுரை

எல்லாம் வல்ல இறைவனைச் சமயச் சான்றோர் பண்ணாக இசையாக வடித்துப் பாடி இறைஞ்சினர்.

தமிழகத்தில் இறைநெறியும் இலக்கியமும் ஒன்றிணைந்தே வளர்ந்துள்ளன.

வழிபாட்டு இலக்கியத்தில் (பக்தி இலக்கியத்தில்) வைணவர் களாகிய ஆழ்வார்களால் பாடப்பெற்ற 'நாலாயிர தெய்வீக இசைப் பாசரங்கள்' (நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம்) சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளமையை தமிழுலகு நன்கறியும்.

வைணவப் பெரியார்களுள் முதலாழ்வார் என வழங்கப் பட்டோர் பொய்கையார், பேயார், பூதத்தார் ஆகிய மூவராவர். இடைக்காலத்தில் அரங்கன் புகழ்பாடிய ஆழ்வார்களுள் திருமழிசையார், குலசேகரர், விட்டுசித்தர், ஆண்டாள், தொண்டரடிப் பொடியார், திருப்பானர், திருமங்கையரசர், சடகோபர், மதுரகவியார் ஆகிய ஒன்பதின்மரும் தலையாயோர் ஆவர். இப்பன்னிரு வைணவப் பெரியார்களும் ஆழியான் அருளில்

ஆழங்காற்பட்டு ஆழ்ந்த அன்பு பூண்டொழுகி யமையான் ஆழ்வார் என் சிறப்புப் பெயரினைப் பெற்றனர்.

பன்னிரு ஆழ்வார்களும் திருமாலின் பன்னிரு திருப் பெயர்களைப் (நாராயணன், மாதவன், கோவிந்தன், விட்டுணு, மதுசூதனன், திரிவிக்கிரமன், வாமனன், சிரீதரன், இருடிகேசன், பத்பநாபன், தாமோதரன், ஆழிவண்ணன்) போற்றிப் பாடியுள்ளனர்.

பன்னிரு ஆழ்வார்களுள் ஒருவராகப் போற்றப்படும் ஆண்டாளின் காலம் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கக் காலம் என்பர். ஆண்டாள் கி.பி. 716-ல் திருவாடிப் பூரத்தில் தோன்றினார் என்பதும் அரங்கன் ஆண்டாளை ஏற்றருளிய போது ஆண்டாளுக்கு அகவை பதினைந்திற்கு மேல் ஆகவில்லை என்பதும் இலக்கிய வரலாற்று ஆய்வாளர் கூற்று.

திருப்பாவை, நாச்சியார் திருமொழி ஆகிய இரண்டும் ஆண்டாளின் படைப்புகள். இவற்றுள், நாச்சியார் திருமொழி 143 பாசுரங்களைக் கொண்டது. ஆண்டாள் அரங்கன் மீதுற்ற ஆறாக் காதற்பெருக்கை வெளிக்காட்டும் இசைமழையே நாச்சியார் திருமொழி.

- ஆசிரியர்

ஆண்டாள்

திருவில்லிப்புத்தூரில் வேதியர் குலத்தில் உதித்தவர் விட்டுணு சித்தர். மாலவன்பால் மாறா அன்பு பூண்டொழுகிய அவர் பட்டர் பிரான் என்றும் பெரியாழ்வார் என்றும் சிறப்புப் பெயர்களால் வழங்கப்பட்டார்.

பட்டர்பிரான் திருவில்லிப்புத்தூர் வட பெருங் கோயிலில் எழுந்தருளிய வேங்கட வனுக்கு வண்ணமலர்மாலை சூட்டிப் பணிந்து வந்தகாலை ஒருநாள் நந்தவனத்தின் திருத் துழாய்ச் செடியின் பக்கலில் பச்சிளங் குழவி யொன்றைக் கண்டு வியந்து அக்குழவியை நிலமகளே என நினைந்து எடுத்துக் கோதை எனப் பெயரிட்டு வளர்த்து வந்தார்.

பட்டர்பிரான் பரந்தாமனுக்குச் சூடுவதற்காக அனுதினமும் தொடுத்த பூமாலையைத் தந்தையிலலா வேளையில் தானே அணிந்து மகிழ்ந்தான் கோதை. கோதையின் செயலறியா பட்டர்பிரான் கோதைக்கு மகிழ்ந்த மாலையை கோவிந்தனுக்கு அணிவித்து பணித்து வந்தார். ஒருநாள்,

கண்ணனுக்கென தொடுத்த மாலையைக்
கன்னியிளங் கோதை அணிந்திருப்பதைக் கண்ட
பட்டர்பிரான் நெஞ்சம் பதறி பரந்தாமனுக்கு
அன்று பூமாலைச் சாற்றாதொழிந்தார். அன்றிரா,
பட்டர்பிரானின் கனவில் பரந்தாமன் தோற்றி,
'கோதையின் சூழலிற் சூடப்பெற்ற மாலையில்
மணம் மிகுந்துள்ளது; அவள் சூடிய மாலையே
எனக்கு உகந்தது' என்று கூற பட்டர்பிரான்
கோதையை தெய்வ மகளே என்று உணர்ந்தார்.
கோதை, 'சூடிக் கொடுத்த நாச்சி' ஆனாள்.

சூடிக்கொடுத்த சுடர்க் கொடிக்கு ஏற்ற கொள்
கொம்பு யாரோவென பட்டர்பிரான் பட்டாய்ந்
திருக்கக் கண்டு, 'மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்
படில் வாழ்கில்லேன்' என்று கோதை என்
நெஞ்சத்திலிருப்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்திட,
பட்டர்பிரான் பேதுற்று அரங்கன்பால் சென்று
முறையிட, 'எமக்கு சூடிக் கொடுத்தவளையாமே
கொள்வோம்; அரங்கத்திற்கு அழைத்து வருக!'
என்று அமலன் பணித்திட அவ்வாறே பணி
முடித்தார் பட்டர்பிரான்.

கோதை சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடியாகி
கோவிந்தனையே ஆண்டாள். வைணவர்கள்
போற்றிப் புகழும் ஆண்டாளின் சரிதம்
இதுவே!

நாச்சியார் திருமொழி

முதலாம் திருமொழி

நாமதேவனை இணக்கிடுக என்று
காமதேவனை வணங்கிடல்

தையொரு திங்களும் தரை விளக்கித்
தண்மண்டலமிட்டு மாசி முன்னாள்
ஐயநுண் மணற்கொண்டு தெருவ ணிந்து
அழகினுக்க லங்கரித்தேன் அனங்கதேவா
உய்யுமாங் கொலோ என்று சொல்லி
உன்னையும் உம்பியையும் தொழுதேன்
வெய்யதோர் தழல் உமிழ் சக்கரக் கை
வேங்கடவற்கு என்னை விதிக்கிறியே.

1

அனங்க தேவனே! நீ எழுந்தருளுவதற்காக வேண்டித்
தைத்திங்களெலாம் தரை விளக்கி அழகிய வட்ட வடிவமான
மேடையிட்டு விளங்கச் செய்து மாசிமாத முன்நாட்களில்
(முன்மாசியில்) நுண்மணலால் தெருவைச் சிறப்புற்றிலங்குமாறு
அணிசெய்து நின்னையும் நின் தம்பி சாம்பனையும் நான்

தொழுதேத்தினேன். வெம்மையான தழலினை உமிழும் ஆழியை
(சக்கரத்தை) வலக்கையில் கொண்டுள்ள திருவேங்கட
முடையானோடு என்னை நீ கூட்ட வல்லையோ?

வெள்ளை நுண்மணற் கொண்டு தெருவணிந்து
வெள்வரைப்பதன் முன்னம் துறைபடிந்து
முள்ளூமில்லாச் சுள்ளி யெரி மடுத்து
முயன்றுன்னை நோற்கின்றேன் காமதேவா
கள்ளவிழ் பூங்கணை தொடுத்துக் கொண்டு
கடல்வண்ண னென்பதோர் பேரெழுதிப்
புள்ளினை வாய் பிளந்தான் என்பதோர்
இலக்கினில் புகஎன்னை எய்கின்றியே. 2

காமதேவனே! நான் வெண்மையான நுண்மணலால் தெருவை
அழகு செய்து கிழக்கு வெளுக்கு முன் பொய்கையில் நீராடிப் பின்
முள்ளிலாச் சுள்ளியால் வேள்வி மூட்டி உன்னை முயன்று
நோற்கின்றேன். கள் வடியும் பூக்களால் கணை தொடுத்து
நீலவண்ணன் என்ற திருப்பெயரை நெஞ்சில் நிறைத்துக் கொக்கு
வடிவில் கொல்ல வந்த பகாகுரனின் வாயைப் பிளந்த
மாலவனோடு என்னை நீ சேர்ப்பிக்கவல்லையோ?

மத்த நன்னறு மலர் முருக்கமலர் கொண்டு
முப்போதும் உன்னடி வணங்கித்
தத்துவம் இலியென்று நெஞ் செரிந்து
வாசகத்தழித்து உன்னை வைதிடாமே
கொத்தலர் பூங்கணை தொடுத்துக் கொண்டு
கோவிந்தன் என்பதோர் பேரெழுதி
வித்தகன் வேங்கடவாணன் என்னும்
விளக்கினில் புக என்னை விதிக்கின்றியே. 3

துரை தண்டபாணி

நறுமணமிக்க ஊமத்தை மலர்களையும் முருக்க மலர்களையும் தூவி முப்போதும் உன் திருவடிகளை வணங்குகின்றேன்! நீ பொய்யான தேவன் என்று நான் நெஞ்சம் கொதிப்புற்று நினைந்நிந்திக்க நேரா வண்ணம் கொத்தாக மலர்ந்த பூக்களால் கணை தொடுத்துக் கோவிந்தன் என்ற திருப்பெயரை நெஞ்சில் நிறைந்து வேங்கடத்தே வாழ்நன் ஆகிய வித்தகனின் ஒளியிலே நான் சேரும் வண்ணம் கூட்டவல்லையோ.

சுவரில் புராண நின் பேரெழுதிச்
சுறவ நற்கொடிகளும் துரங்கங்களும்
கவரிப் பிணாக்களும் கருப்பு வில்லும்
காட்டித் தந்தேன் கண்டாய் காமதேவா
அவரைப் பிராயம் தொடங்கி என்று
மாதரித் தெழுந்த என் தடமுலைகள்
துவரைப் பிரானுக்கே சங்கற்பித்துத்
தொழுது வைத்தேன் எல்லை விதிக்கிறியே. 4

காமதேவனே! புராணங்களில் புகழப்பெறும் நின் திருப்பெயரைச் சுவரில் எழுதி மீன் கொடிகளையும் குதிரைகளையும் வெண்சாமரம் வீசும் பெண்டிரையும் கரும்பு வில்லை உனக்குரியனவாகத் தீட்டிக் காட்டினேன். இளமைக் கால முதல் என்றும் கண்ணனையே விரும்பிக் கிளர்ந்து வளர்ந்த என் பருத்த முலைகள் துவாரகை மன்னனாகிய கண்ணனுக்கே உரியன என நினைந்து நினைந்நினைத் தொழுது நின்றேன். நீ என்னை விரைந்து கண்ணனோடு சேர்ப்பிக்கவல்லையோ?

வானிடை வாழும் அவ்வா னவர்க்கு
மறையவர் வேள்வியில் வகுத்த அவி
கானிடைத் திரிவதோர் நரிபு குந்து
கடப்பதும் மோப்பதும் செய்வதொப்ப

ஊனிடை ஆழிசங்கு உத்தமர்க்கு என்று
 உன்னித்து எழுந்த எந்தடமு லைகள்
 மானிடவர்க்கு என்று பேச்சுப் படில்
 வாழ்கில்லேன் கண்டாய் மன்மதனே.

5

வானிடை வாழ் வானவர்க்கு இந்நிலவுகில் எழுப்பிய
 வேள்வியில் மறையோர் வகுத்த தேவருணவானது கானகத்தே
 திரியும் நரி யொன்றால் மோந்து பார்க்கப்படுவதற்கு ஒப்ப
 திருவாழியையும் திருச்சங்கையும் திருமேனியில் பூண்டுள்ள
 திருவேங்கடவனுக்காகவே உயர்வுடன் கிளர்ந்த என் பருத்த
 முலைகள் அம் மாதவனுக்கன்றி, மானிடனுக்கென்று பெரியவர்
 களால் பேசப்படுமேயெனின் நான் உயிர் தரித்திரேன், அறிந்திடுக.

உருவு டையார் இளையார்கள் நல்லார்
 ஒத்து வல்லார்களைக் கொண்டு வைகல்
 தெருவிடை யெதிர்கொண்டு பங்குனி நாள்
 திருந்தவே நோற்கின்றேன் காமதேவா
 கருவுடை முகில்வண்ணன் காயா வண்ணன்
 கருவிளை போல்வண்ணன் கமலவண்ணத்
 திருவுடை முகத்தினில் திருக் கண்களால்
 திருந்தவே நோக்கு எனக்கருள் கொண்டாய்.

6

காமதேவா! இளமையும், திருஉருவும், ஒழுக்கமும், ஒதுவதில்
 வல்லமையும் கொண்ட நல்லார்களைக் கொண்டு, நீ நாள்தோறும்
 வரும் வழியிலே நின்னை எதிர் கொண்டு பங்குனித் திங்கள்
 நன்னாளில் தெரிவுடன் நோற்கின்றேன். சூல் கொண்ட மேகத்தின்
 நிறமொத்தவனும், காயாம்பூ நிறமொத்தவனும், கருவிளையின்
 நிறமொத்தவனும் ஆகிய கண்ணன் தன் செங்கமலம் ஒத்தாற்
 போன்ற திருமுகத்தில் அமைந்த ஒளி பொருந்திய கண்களால்
 திருந்தவே நோக்க நீ எனக்கு அருள் புரிய வேண்டும்.

காயுடை நெல்லொடு கரும்பு மைத்துக்
 கட்டியரிசி அவல் அமைத்து
 வாயுடை மறையவர் மந்தி ரத்தால்
 மன்மதனே உன்னை வணங்கு கின்றேன்
 தேசம்முன் அளந்தவன் திரிவிக் கிரமன்
 திருக்கைகளால் என்னைத் தீண்டும் வண்ணம்
 சாயுடை வயிறும் என் தடமுலையும்
 தரணியில் தலைபுகழ் தரக்கிற் றியே.

7

மன்மதனே! பால் மாறாப் பசங்காய் நெல், கரும்பு, கருப்புக் கட்டி, பச்சரிசி, அவல் ஆகியவற்றைப் பக்குவமாய்ச் சமைத்து, இனிய குரலினையுடைய மறையவரின் மந்திரத்தினால் நினை வணங்குகின்றேன். முன்னம் மூவுலகும் தனது திருவடிகளினால் அளந்தருளிய திரிவிக்கிரமன் என்னும் திருப் பெயரினையுடைய கண்ணன் எந்தன் ஒளியுடைய வயிற்றையும் மென்மையான பருத்த முலைகளையும் தன் திருக்கரங்களால் தீண்டும் பெற்றியை எனக்கு அருளி, 'பூவுலகில் கண்ணனின் கரங்களால் தீண்டப் பெற்றவன் இவள்!' என்ற சிறந்த புகழினை எனக்கு நீ தரவல்லையோ?

மாசுடை உடம்பொடு தலையுலறி
 வாய்ப்புறம் வெளுத்த ஒருபோதுஉண்டு
 தேசுடை நிறலுடைக் காமதேவா
 நோற்கின்ற நோன்பினைக் குறிக்கொள்கண்டாய்
 பேசுவ தொன்றுஉண்டு இங்கு எம்பெருமான்
 பெண்மையைத் தலையுடைத் தாக்கும்வண்ணம்
 கேசவ நம்பியைக் கால்பிடிப்பான்
 என்னும் இப்பேறு எனக்கருள் கண்டாய்.

8

காமதேவா! நான் ஒரு வேளை மட்டிலும் உண்டு, மாசுடை உடம்பினளும், மலரில்லாக் கூந்தலினளும், வெளுத்த வாயினளும்

ஆயினேன். நான் நோற்றிடும் நோன்பினை நினைவிற்கொண்டு
இன்று உன்னை நான் வேண்டுவதைக் கேட்டருள்வாயாக!
எம்பெருமானால் என் பெண்மைக்குச் சிறப்பு ஏற்படும் வண்ணம்
'கேசவ நம்பியின் திருப்பாதம் பிடிப்பவள் இவள்!' என்ற பேற்றினை
எனக்கு அருள்வாயே!

தொழுது முப்போதும் உன்னடி வணங்கித்
தூமலர் தூய்த் தெழுது ஏத்துகின்றேன்
பழுதின்றிப் பாற்கடல் வண்ணனுக்கே
பணி செய்து வாழப் பெறாவிடில்நான்
அழுதழுது அலமந்தம்மா வழங்க
ஆற்றவும் அதுஉனக்கு உரைக்குங் கண்டாய்
உழுவதோர் எருத்தினை நுகங்கொடு பாய்ந்து
ஊட்டமின்றித் துறந்தால் ஒக்குமே.. 9

முப்போதும் தொழுது உன் திருவடிகளில் அன்றலர்ந்த தூய
மலர்களைத் தூவி வணங்கி இறைஞ்சுகின்றேன்! பாற்கடல்
வண்ணனாகிய கண்ணனுக்குப் பழுதின்றிப் பணிசெய்து வாழும் பேறு
பெறாமற் போயின், அதனால் விளையும் துன்பத்தின் காரணமாக
மனம் தடுமாறிப் பலகாலும் அழுது அம்மா என்று கதறியவாறு
திரிந்திடும்படியாக விடுவையாயின் அத்தகைய செயலானது
உன்னைச் சாரும் ஒரு பாவமாகும். ஈதன்றியும், அச்செயலானது உழவ
னொருவன் தான் ஏர் உழுவதற்குப் பயன்படுத்திக் கொண்ட எருதிற்குத்
தீனி போடாமல் அதை நுகத்தடியால் துரத்தி விரட்டுதலை ஒக்கும்.

கருப்பு வில் மலர்க்கணைக் காமவேளைக்
கழலினை பணிந்து அங்கோர் கரிஅலற
மருப்பினை ஒசித்துப் புள்வாய் பிளந்த
மணிவண்ணற்கு என்னை வகுத்திடென்று

பொருப்பன்ன மாடம் பொலிந்து தோன்றும்
 புதுவையர் கோன் விட்டுசித்தன் கோதை
 விருப்புடையின் தமிழ் மாலை வல்லார்
 விண்ணவர் கோன்அடி நண்ணுவர்.

10

மலை போன்ற மாடங்கள் பொலிவுற அமைந்துள்ள திருவில்லிபுத்தூரில் வாழும் விட்டுசித்தன் மகளாகிய கோதை, கரும்புவில்லையும் மலர்க்கணைகளையும் உடைய காமதேவனை வணங்கி, தன்னைக் கம்சனின் அரண்மனை வாயிலில் யானையின் மருப்பினை முறித்துப் புள்வடிவெடுத்த பகாகுரனின் வாயினைப் பிளந்த மணிவண்ணனுக்கு - கண்ணனுக்கு - உரியவள் என வகுத்திடுமாறு வேண்டிப் பாடிய பாசுரங்களை ஓத வல்லவர்கள் விண்ணவரின் வேந்தனான எம்பெருமானின் திருப்பாதங்களை நண்ணுவர்.

இரண்டாம் திருமொழி

சிற்றில் சிதையேல் எனச்
சீனிவாசனை வேண்டல்

நாமம்ஆயிரம் ஏத்தநின்ற நாராயணா நரனேஉன்னை
மாமிதன் மகனாகப் பெற்றால் எமக்குவாதை தவிருமே
காமன்போதரு காலம்என்று பங்குனிநாள் கடைபாரித்தோம்
தீமைசெய்யும் சிரீதரா எங்கள் சிற்றில்வந்து சிதையேலே. 11

திருப்பெயர் ஆயிரம் கொண்டு தொழப் பெறுபவனாய் நின்ற
நாராயணனே! நரனாக தயரதன் மகனாகத் தோன்றியவனே!
வம்புகள் புரியும் நம்பியான உன்னைக் கொழுநனாகப் பெற்றால்
நாங்கள் வாதையுறாதிருத்தல் இயலுமோ? காமன் எழுந்தருளும்
காலமாகையால், பங்குனித் திங்களில் அவன் திருவீதி வருகின்ற
வழியை அணி செய்தோம். தீம்புசெய் திருமலைப் பிரானே! நாங்கள்
முயன்று இழைத்த சிற்றிலைச் சிதையாதே!

இன்றுமுற்றும் முதுகுநோவ இருந்திழைத்த இச்சிற்றிலை
நன்றும் கண்ணுறநோக்கி நாங்களுமார் வந்தன்னைத் தணிகிடாய்
அன்று பாலகனாகி ஆலிலைமேல் துயின்ற வெம்மாதியாய்
என்றும் உன்றனக்கு எங்கள்மேல் இரக்கம் எழாதது எம்பாவமே. 12

முன்னம் ஊழியின்போது குழந்தை வடிவம் கொண்டு ஆல் இலைமேல் கண்வளர்ந்த எம்குலத் தலைவனே! கண்ணனே! இன்று முழுவதும் எம் முதுகு நோகும்படி இருந்து இழைத்த எங்கள் சிற்றிலை நீ நன்றாகக் கண்ணுற்று நோக்கி எங்கள் ஆர்வத்தைத் தணியச் செய்திடுக! செய்திலையேல், அது உனக்கு எம்மீது என்றும் இரக்கம் பிறவாதது எம்பிறவிப்பாவமே என்று உளம் நோவோம்.

குண்டுநீருறை கோளரீ! மதயானை கோள்விடுத்தாய் உன்னைக் கண்டு மாலுறுவோம் எங்களைக் கடைக்கண்களால் இட்டுவாதியேல் வண்டல் நுண்மணல் தெள்ளியாய் வளைக்கைகளால் சிரமப்பட்டோம் தெண்டிரைக் கடற்பள்ளியாய் எங்கள் சிற்றில்வந்து சிதையேலே. 13

ஆழ்கடலில் உறைபவனே! செம்மாந்த அரிமா போன்றவனே! அன்றொரு நாள் மதயானைக்கு முதலையால் விளைந்த துன்பத்தைக் களைந்தவனே! நின்னைக் கண்டு காமுறும் எம்மை நீ உன் கடைக் கண்களால் பார்த்து வருத்தல் வேண்டா! நாங்கள் எம் வளைக்கரங்கள் நோகுமாறு வண்டலிலிருந்து நுண்மணலைத் தெள்ளி அது கொண்டு சிற்றில் இழைத்திட மிகவும் சிரமப்பட்டோம். தெளிந்த அலைகளையுடைய திருப்பாற்கடலைப் படுக்கையாய்க் கொண்டவனே! எம் சிற்றிலைச் சிதையாதே!

பெய்யும்மாழுகில் போல் வண்ணா உன்றன் பேச்சும்செய்கையும் எங்களை மையலேற்றி மயக்க உன்முகம் மாய மந்திரந்தான்கொலோ நொய்யர் பிள்ளைகள் என்பதற்கு உன்னைநோவ நாங்கள் உரைக்கிலோம் செய்யதாமரைக் கண்ணினாய் எங்கள் சிற்றில்வந்து சிதையேலே.

கருமுகில் வண்ணமொத்த கண்ணனே! நின் சொல்லும் செயலும் எங்களைப் பித்தாக்கி மயக்கிட நின் திருமுகம் என்ன சொக்குப் பொடியோ? எங்களை நொய்யர் பிள்ளைகள் என நீ விளிப்பாய் என நினைந்து உன்னை நின் நெஞ்சம் புண்படும்

படியாக எதுவும் உரைக்கிலோம். தாமரைக் கண்ணா! நாங்கள் இழைத்த சிற்றிலை நீ சிதையாதே!

வெள்ளை நுண்மணல் கொண்டு சிற்றில் விசித்திரப்பட வீதிவாய்த் தெள்ளி நாங்கள் இழைத்த கோலம் அழித்தியாகிலும் உன்றன்மேல் உள்ளகோடி உருகல் அல்லால் உரோடம் ஒன்றுமிலோம் கண்டாய் கள்ளமாதவா! கேசவா! உன்முகத்தன கண்கள் அல்லவே. 15

கேசவனே! வெள்ளை நுண்மணலால் வீதியில் அனைவரும் வியக்கும் வண்ணம் யாம் தெளிந்து இழைத்த கோலத்தை நீ அழித்தாயாயினும் அச் செயலால் எங்கள் உள்ளம் உடைந்து உருகுமேயல்லால் உன் மீது சினம் கொண்டிடோம். கள்ள மாதவா! உன் திருமுகத்தில் அமைந்தவை அருள் புரியும் கண்களன்றோ! எனவே, எம் சிற்றிலைச் சிதையாது அருளோடு நோக்கிடுக!

முற்றிலாத பிள்ளைகளோம் முலைபோந்திலாதோம் எமை நாடொறும் சிற்றில் மேலிட்டுக் கொண்டுநீ சிறிதுண்டு திண்ணென நாமது கற்றிலோம் கடலைஅடைத்து அரக்கர் குலங்களை முற்றவும் செற்று இலங்கையைப் பூசலாக்கிய சேவகா எம்மை வாதியேல் 16

தென்கடலை அடைந்து அரக்கர் குலங்களை முழுவதும் வென்று இலங்கையைப் பூசல் ஆக்கிய வேந்தனே! கொங்கைகள் குவிந்து எழுந்திலா நாங்கள் முற்றம் கற்றிடை இளம் பிள்ளைகளாவோம். நாங்கள் இழைத்த சிற்றிலைக் காரணமாகக் கொண்டு நீ நாள்தோறும் புரியும் குறும்புகளுக்குப் பொருள் இதுவென்று அறிந்திடும் அளவு ஏதும் கற்றிலோம், எனவே, எம்மோடு வாதிட்டு வதைக்காதே!

பேத நன்கறிவார்களோடு இவைபேசினால் பெரிதின்கவை யாது மொன்றறியாத பிள்ளைகளோம் எமைநீ நலிந்தென்பயன்? ஓத மாகடல்வண்ணா உன் மணவாட்டிமாரொடு சூழறும் சேது பந்தம் திருத்தினாய் எங்கள் சிற்றில்வந்து சிதையேலே. 17

அலைகடல் வண்ணமொத்த அரங்கனே! நின் வாதத்தின் பொருளை நன்கறிய வல்லவரோடு நின் வாதத்தை எடுத்துரைப் பாயோனால் அது பெரிதும் சுவை தருவதாய் அமையும். ஆனால், யாதொன்றும் அறியாப் பிள்ளைகளாகிய எமை நீ வருத்துவதால் என்ன பயன்? சேதுவிற்கு அணை எழுப்பியவனே! நாங்கள் இழைத்த சிற்றிலைச் சிதையாதே! இது நின் தேவியரின் மீதானை!

வட்டவாய்ச் சிறுதூதையோடு சிறுசளகும் மணலுங்கொண்டு இட்டமா விளையாடுவோம் எங்கள் சிற்றில் ஈடழித் தென்பயன்? தொட்டு உதைத்து நலியேல் கண்டாய் சுடர்ச்சக்கரம் கையிலேந்தினாய் கட்டியும் கைத்தால் இன்னாமை அறிதியே கடல் வண்ணனே. 18

ஒளி பொருந்திய ஆழியைத் திருக்கையில் ஏந்திய கடல் வண்ணனே! வட்டமான வாயுடைய சிறிய பாளையும் சிறிய முறமும் மணலும் கொண்டு விருப்புடன் விளையாடும் எங்களது சிற்றிலை அழித்து என்ன பயன் காண்பாய்? ஒன்றுமில்லை! எனவே, நீ நின் திருக்கைகளாலும் திருப்பாதங்களாலும் தொட்டுதைத்து எம் நெஞ்சினை நலியச் செய்திடாதே! நா கசந்திடின கருப்புக் கட்டியும் இனிக்காதென்பதை அறிவையன்றோ, நீ!

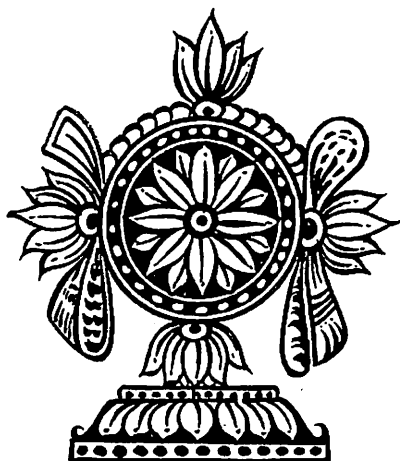
முற்றத்து ஊடுபுகுந்து நின்முகங்காட்டிப் புன்முறுவல்செய்து சிற்றிலோடு எங்கள்சிந்தையும் சிதைக்கக்கடவையோ கோவிந்தா முற்ற மண்ணிடம் தாவி விண்ணுற நீண்டளந்து கொண்டாய் எம்மைப் பற்றிமெய்ப் பிணக்கிட்டக்கால் இந்தப்பகம் நின்றவரென் சொல்வார். 19

கோவிந்தனே! எங்கள் இல்லத்தின் முற்றத்தினுள் போந்து நின்முகம் காட்டிப் புன்னகை புரிந்து நாங்கள் இழைத்த சிற்றிலோடு எம் சிந்தையையும் சேர்த்துச் சிதைக்கக் கடவையோ? நின்

திருவடிகளால் மண்ணையும் விண்ணையும் அளந்தாய். எம்மை முற்றத்தில் பற்றி மெய்ப்பிணக்கிடுவாயே யானால் வீட்டினுள் உள்ளோர் என்ன சொல்ல மாட்டார்கள்?

சீதை வாயமுதம் உண்டாய் எங்கள் சிற்றில்நீ சிதையேலென்று வீதிவாய் விளையாடும் ஆயர் சிறுமியர் மழலைச் சொல்லை வேதவாய்த் தொழிலார்கள் வாழ் வில்லிபுத்தூர்மன் விட்டு சித்தன்றன் கோதைவாய்த் தமிழ்வல்லவர் குறைவின்றி வைகுந்தம் சேர்வரே. 20

சீதையின் இதழ் அமுதம் சுவைத்தவனே! நீ எம் சிற்றில் சிதையேல் என்னும் வீதியில் விளையாடும் ஆயர் சிறுமியரின் மென்கூற்றை உள்ளடக்கி வேதம் ஒதிப் பிழைப்பவர்கள் வாழு மிடமான திருவில்லிபுத்தூரின் தலைவனான விட்டு சித்தனின் திருமகளான ஆண்டாள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தமிழ்ப் பாசுரங்களை ஓத வல்லவர்கள் வாழ்வில் குறைவேதும் இன்றி வைகுந்தம் சேரப் பெறுவர்.

மூன்றாம் திருமொழி

கன்னியரின் துகில் ஒளித்துக்
கண்ணன் விளையாட்டு

கோழியழைப்பதன் முன்னம் குடைந்து நீராடுவான் போந்தோம்
ஆழியன் செல்வான் எழுந்தான் அரவுஅணை மேல் பள்ளி கொண்டாய்
ஏழைமை ஆற்றவும் பட்டோம் இனிஎன்றும் பொய்கைக்கு வாரோம்
தோழியும்நானும் தொழுதோம் துகிலைப் பணித்தருளாயே. 21

அரவுமேற் பள்ளி கொண்ட அரங்கனே! சேவல் கூவுமுன்
பொய்கையில் நீராடப் போந்தோம். அருணன் எழுந்திட்டான். எம்
அறியாமை உன்னாலே ஆற்றப்பட்டோம். இனி, இப்
பொய்கைக்குப் போந்திடோம். நானும் என் தோழியரும் உன்னைத்
தொழுகின்றோம்; எம் துகிலைத் தந்தருள்வாய்!

இதுவென் புகுந்தது இங்குஅந்தோ இப்பொய்கைக்கு எவ்வாறு வந்தாய்
மதுவின் துழாய்முடிமாலே மாயனே எங்கள் அமுதே
விதியின்மையால் அதுமாட்டோம் வித்தகப் பிள்ளாய் விரையேல்
குதிகொண்டு அரவில் நடித்தாய் குருந்திடைக் கூறை பணியாய்.22

திருத்துழாய் மாலையை (துளசி மாலையை)ச் சூடிய
திருவரங்கனே! மாயவனே! எங்கள் அமுதமே! நாங்கள்

நீராடப்போந்த இப்பொய்கைக்கு நீ வந்துற்றதென்ன? நீ எவ்வாறு இங்குற்றாய்? அரவின் மேல் ஆடியவனே! விதியின்மையால் நின் விருப்பத்திற்கு இசைந்திலோம்! எனவே நின் ஆவலைத் தீர்த்துக்கொள்ள விரைந்திடாதே! குருந்த மரத்தின்மேல் நீ எடுத்து வைத்துள்ள எம் ஆடைகளை அளித்தருள்வாய்!

*எல்லோதென்ன இளமை எம்மனைமார் காணில்லட்டார்
பொல்லாங்கு இதுஎன்ற கருதாய் பூங்குருந்தேறி இருத்தி
வில்லால் இலங்கை அழித்தாய்நீ வேண்டியதுஎல்லாம் தருவோம்
யல்லாரும் காணாமே போவோம்பட்டைப் பணித்தருளாய். 23*

இலங்கையை வில்லினால் அழித்தவனே! என்னே நின் விளையாட்டுப் பிள்ளைச் செயல்! எம் அன்னையர் இப் பொய்கையில் நாங்கள் ஆடையின்றி இருக்கும் நிலை காணின் எம்மை இனி வீட்டின் வெளிவர அனுமதியார். குளத்தில் குளித்துக் கொண்டிருக்கும் கன்னியரின் ஆடைகளை கவர்ந்துசென்று ஒளித்தல் தீங்கான செயல் என்பதை அறியாயோ! குருந்த மரத்தின் மீது ஏறி அமர்ந்தவனே! நீ வேண்டியனவற்றை எல்லாம் தருவோம். ஊரிலுள்ள பலரும் எம்மைக் காணாதவாறு திரும்பிச் செல்வோம். எம்முடைய பட்டாடைகளைத் தந்தருள்வாய்!

*பரக்கவிழித்து எங்கும் நோக்கிப் பலர் குடைந்து ஆடும்சுனையில்
அரக்கநில்லாக் கண்ணநீர்கள் அலமருகின்றவா பாராய்
இரக்கம்ஒன்றும் இலாதாய் இலங்கை அழித்தபிரானே
குரங்குஅரசாவது அறிந்தோம் குருந்திடைக் கூறை பணியாய்.24*

இலங்கையை அழித்த பெருமானே! பலரும் படிந்து நீராடும் இப் பொய்கையில் நிற்கும் எம்முடைய கண்களிலிருந்து அடக்கினாலும் நிற்கமாட்டாது பெருகிடும் கண்ணீர்த்துளிகளை நீ நன்கு விழித்து நாற்புறமும் நோக்கிடுவாய்! இரக்கம் ஏதும் இலாதவனே!

நீ குரங்கினத்தின் அரசனானதை அறிந்து கொண்டோம். குருந்தின் மேலுள்ள எம் ஆடைகளைக் கொடுத்தருள்வாய்!

காலைக் கதுவிடுகின்ற கயலொடு வாளைவிரவி
வேலைப் பிடித்து என் ஐமார்கள் ஓட்டில்என்ன விளையாட்டே
கோலச் சிற்றாடை பலவுங்கொண்டு நீஏறிஇராதே
கோலங் கரியபிரானே குருந்திடைக் கூறைபணியாய். 25

கரிய திருமேனியனான கண்ணபிரானே! இப்பொய்கையிலுள்ள கயல் மீன்களும் வாளை மீன்களும் எம் கால்களைக் கடிக்கின்றன. நாங்கள் இல்லம் திரும்பாமை அறிந்து எம் தந்தையர் இங்கு போந்து உன்னை வேல் கொண்டு துரத்திடின வேதனையாகுமன்றோ! எம் அழகிய சிற்றாடைகளையெல்லாம் சுவர்ந்து குருந்தமரத்தின் மீது ஏறியிருப்பவனே! எம் ஆடைகளைக் கொடுத்தருள்வாய்!

தடம்அவிழ் தாமரைப்பொய்கைத் தாள்கள்எம்காலைக்கதுவ
விடம்தேள் எறிந்தாலேபோல வேதனை ஆற்றவும்பட்டோம்
குடத்தைஎடுத்து ஏறவிட்டுக் கூத்துஆடவல்ல எம்கோவே
படிற்றைஎல்லாம் தவிர்ந்து எங்கள்பட்டைப் பணித்தருளாயே. 26

தாமரை மலர்ந்த பொய்கையில் தாமரைத் தண்டுகள் எம் கால்களைப் பற்றுவதால் நஞ்சுடைய தேள் கொட்டினாற் போன்று மிகவும் வேதனைப் படுகின்றோம். குடத்தை உயரத் தூக்கி எறிந்து குடக்கூத்து ஆடவல்ல எம் தலைவனே! நின் தவறைத் தவிர்த்து எம் ஆடைகளை அளித்தருள்வாய்!

நீரிலேநின்று அயர்க்கின்றோம் நீதியல்லாதன செய்தாய்
ஊரகம்சாலவும் சேய்த்தால் ஊழியெல்லாம் உணர்வானே
ஆர்வம்உனக்கே உடையோம் அம்மனைமார் காணில்ஓட்டார்
போரவிடாய் எங்கள் பட்டைப் பூங்குருந்து ஏறிஇராதே. 27

ஊழி யாவும் உணர்ந்தவனே! நாங்கள் பொய்கை நீரில் நீண்டநேரம் நின்றிருப்பதால் சோர்ந்துள்ளோம். நீதியல்லாதன செய்த நீலவண்ணனே! எங்கள் ஆயர் பாடியோ வெகுதூரத்தில் உள்ளது. ஆடையின்றி எவ்வாறு செல்வோம்? ஐயோ! நாங்கள் உன் மீது அன்பு கொண்டுள்ளோம். ஆனால், இந்நிலையில் எங்களை எம் அன்னையர் காணில் உன்னிடம் நாங்கள் கொண்டுள்ள அன்பினை ஒரு போதும் ஏற்றிடார். பூத்துக் குலுங்கும் குருந்த மரத்தின் மீது ஏறிக்கொண்டு எவ்வளவு நாழி எங்களைத் தவிக்க விடுவாய்? எங்கள் ஆடைகளைத் தந்தருள்வாய்!

மாமிமார் மக்களே அல்லோம் மற்றும்இங்கு எல்லாரும் போந்தார்
தூமலர்க் கண்கள் வளரத் தொல்லை இராத் துயில்வோனே
சேமம்அன்று இதுசாலச் சிக்கன நாமிதுசொன்னோம்
கோமளவாயர் கொழுந்தே குருந்திடைக் கூறைபணியாய். 28

தூய மலர் போன்ற கண்கள் வளரத் துயில்வோனே! இப் பொய்கைக்கு நின் மாமிமாரின் மகளிர் மட்டிலுமின்றி ஊரிலுள்ள பிற பெண்டிரும் போந்துள்ளோம். 'நின்செயல் மிகவும் சரியென நினையற்க!' திண்மையாகச் சொன்னோம், இத்திருந்திய சொல்! ஆயர் குலத்தின் இளங்கொழுந்தே! குருந்த மரத்தின் மேலிருக்கும் எம் ஆடைகளைத் தந்தருள்வாய்!

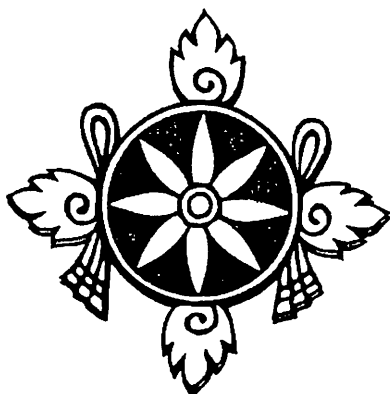
அஞ்சன் வலைவைத்த அன்றுகாரிருள் எல்லிப்பிழைத்து
நெஞ்சு துக்கம்செய்யப் போந்தாய் நின்றஇக் கன்னியரோமை
அஞ்ச உரப்பான்அசோதை ஆணாட விட்டிட்டிருக்கும்
வஞ்சகப் பேய்ச்சிபாலுண்ட மசுமைஇலீ கூறை தாராய். 29

முன்னம் நின் 'மாமன் கம்சன் நின்னை அழிக்க முனைந்த வேளையில் பேரிருள் இரவில் பிழைத்து இன்று இப்பொய்கையில் ஆடையின்றி நிற்கும் கன்னியராகிய எங்களுக்கு மனவருத்தத்தை

உண்டாக்கிடவோ போந்தாய்! நின் அன்னை யசோதை நீ தீச்செயல் புரிய அஞ்சமாறு செய்யும் வகையில் உன்னை அதட்டாமல் நீ உன் மனம் போனபடி நடந்திட விட்டுவிட்டாளோ? வஞ்சனையாள் பூதனையின் முலைப் பாலை உறிஞ்சி உண்டு அவளைக் கொன்றவனே! நாணமில்லாதவனே! எங்கள் ஆடைகளைத் தந்தருள்வாய்.

கன்னியரோடு எங்கள்நம்பி கரியபிரான் விளையாட்டை
பொன்னியல் மாடங்கள்சூழ்ந்த புதுவையர்கோன் பட்டன்கோதை
இன்னிசையால் சொன்னமாலை ஈரைந்தும்வல்லவர் தாம்போய்
மன்னிய மாதவனோடு வைகுந்தம் புக்கிருப்பாரே. 30

பொன்னியல் மாடங்கள் சூழ்ந்த திருவில்லிபுத்தூரில் வாழ்வோர்க்குத் தலைவனான பட்டரின் அருட்செல்வி ஆண்டாள், எங்கள் நம்பி கரியபிரான் ஆயர்குலப் பெண்டிரோடு ஆடிய திருவிளையாடல்களைக் குறித்து, இனிய இசையால் பாடியருளிய பாடல் பத்தும் கற்க வல்லார் வைகுந்தம் சென்றடைந்து மன்னிய மாதவனோடு மகிழ்ந்து வாழ்ந்திருக்கப் பெறுவர்.

நான்காம் திருமொழி

மாலிருஞ் சோலை மணாளர்
வரில் கூடிடு கூடலே

தெள்ளியார் பலர் கைதொழும் தேவனார்
வள்ளல் மாலிருஞ் சோலை மணாளனார்
பள்ளி கொள்ளுமிடத்து அடி கொட்டிடக்
கொள்ளுமாகில் நீகூடிடு கூடலே.

31

கூடல் தெய்வமே! தெள்ளியார் பலர் கைகூப்பித் தொழுகின்ற
தேவனும் வள்ளலும் ஆகிய திருமாலிருஞ் சோலையில்
எழுந்தருளியுள்ள மணாளன் துயிலும் திருவரங்கத்தில் அவனது
திருவடிகளை நான் பிடிக்கும் பேற்றினைப் பெற அவன் திருவுள்ளம்
கொள்வனாகில் நீ கூட வேணும்!

காட்டில் வேங்கடம் கண்ணபுர நகர்
வாட்ட மின்றி மகிழ்ந்துறை வாமனன்
ஓட்டரா வந்து என்கை பற்றித் தன்னொடும்
கூட்டுமாகில் நீகூடிடு கூடலே.

32

கூடல் தெய்வமே! கானிலிருக்கும் வேங்கடத்திலும்
நகரிலிருக்கும் திருக்கண்ணபுரத்திலும் வாட்டமேதுமின்றி மகிழ்ந்து

உறையும் வாமனன் ஓடிவந்து என் கைத்தலம் பற்றித் தன் நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொள்வனாகில் நீ கூட வேணும்.

பூமகன் புகழ் வானவர் போற்றுதற்கு
காமகன் அணி வாணுதல் தேவகி
மாமகன் மிகுசீர் வசுதேவர் தம்
கோமகன் வரில் கூடிடு கூடலே.

33

கூடல் தெய்வமே! பூமகனும் வானவரும் போற்றுவதற்குரிய மாதவனாய் அழகிய நுதலினைக் கொண்ட தேவகியின் அருமந்தச் செல்வனாய், சீர்மைமிக்க வசுதேவரின் கோமகனாய் விளங்கும் கண்ணபிரான் என்னை வரிந்து கொள்ள வருவனாகில் நீகூட வேணும்.

ஆய்ச்சி மார்களும் ஆயரும் அஞ்சிடப்
பூத்தநீள் கடம்பேறிப் புகப் பாய்ந்து
வாய்த்த காளியன் மேல் நடமாடிய
கூத்தனார் வரில் கூடிடு கூடலே.

34

கூடல் தெய்வமே! ஆயரும் ஆய்ச்சியரும் அஞ்சிடும் வண்ணம் பூத்துக் குலுங்கும் உயர்ந்த கடப்ப மரத்தின் மீதேறி அங்கிருந்து எழும்பிக் குதித்துக் காளிய நாகத்தின் மேல் நடம் ஆடிய கூத்தன் என்னைக் கூட வருமாகில் நீ கூட வேணும்.

மாடமாளிகை சூழ் மதுரைப் பதிநாடி
நந்தெருவின் நடுவே வந்திட்டு
ஓடை மாமதயானை உதைத்தவன்
கூடுமாகில் நீ கூடிடு கூடலே.

35

கூடல் தெய்வமே! மதம் கொண்டதும் நெற்றிப் பட்டம் கொண்டதுமாகிய குலாலய பீடம் என்னும் யானையின் மருப்பினை ஓடித்து உதைத்த கண்ணபிரான் மாட மாளிகைகள் சூழ்ந்த மதுராநகர் போந்து நந்தெருவின் நடுவே வந்திட்டு என்னைத் தேடி நாடிக் கூடுவனாகில் நீ கூட வேணும்.

அற்றவன் மருத முறிய நடை
 கற்றவன் கஞ்சனை வஞ்சனையிற்
 செற்றவன் திகழும் மதுரைப்பதி
 கொற்றவன் வரில் கூடிடு கூடலே.

36

கூடல் தெய்வமே! எனக்கெனவே அற்றுத் தீர்ந்தவனும்
 கம்சனை வஞ்சனையால் வென்றவனும் மருத மரங்கள் முறிந்து
 விழும்படியாக நடக்கக் கற்றவனும் ஆகிய மதுராபுரியின் மன்னன்
 கண்ணபிரான் வந்திடுவனாயின் நீ கூட வேணும்.

அன்று இன்னாதன செய் சிசுபாலனும்
 நின்ற நீள்மருதும் எருதும் புள்ளும்
 வென்றிவேல் விறல் கஞ்சனும் வீழமுன்
 கொன்றவன் வரில் கூடிடு கூடலே.

37

கூடல் தெய்வமே! அன்றொரு காலத்தில் இன்னாதன
 செய்து வந்த சிசுபாலனும் வழியிடை நின்ற நெடிய மருத
 மரமிரண்டும், எருதுகள் ஏழும், புள் வடிவங்கொண்ட பகாசூரனும்.
 வெற்றிகொள் வேலினைக் கொண்ட கம்சனும் தோற்று
 விழும்படியாகக் கொன்று வீழ்த்திய கண்ணபிரான் வரக்கூடுமாகில்
 நீ கூட வேணும்.

ஆவல் ஆன்பு உடையார்தம் மனத்தன்றி
 மேவலன் விரைசூழ் துவராபதிக்
 காவலன் கன்று மேய்த்து விளையாடும்
 கோவலன் வரில் கூடிடு கூடலே.

38

கூடல் தெய்வமே! ஆவலும் அன்பும் உடையவர்களுடைய
 மனத்தையன்றிப் பிற இடத்தில் தங்காதவனாகிய விரைசூழ்
 துவாரகையின் காவலனும் கன்றுகள் மேய்த்து விளையாடும்
 கோவலனும் ஆகிய கண்ணபிரான் வருவனாகில் நீ கூடவேணும்.

கொண்ட கோலம் குறள்உரு ஆய்ச்சென்று
 பண்டு மாவலி தன் பெருவேள்வியில்
 அண்டமும் நிலனும் அடியொன்றினால்
 கொண்டவன் வரில் கூடிடு கூடலே.

39

கூடல் தெய்வமே! பண்டு மாவலி எழுப்பிய பெருவேள்வியில் கோலம் பூண்ட வாமன உருவினனாய் எழுந்தருளி விண்ணும் மண்ணும் திருவடியினால் அளந்து கொண்ட கண்ணபிரான் வருவனாகில் நீ கூட வேணும்.

பழகு நான்மறையின் பொருளாய் மதம்
 ஒழுகு வாரணம் உய்ய அளித்தளம்
 அழகனார் அணி ஆய்ச்சியர் சிந்தையுள்
 குழகனார் வரில் கூடிடு கூடலே.

40

கூடல் தெய்வமே! பயிலும் நான் மறையின் உட்பொருளாய் நின்றவனும் மதம் ஒழுகு யானை வாழும்படியாக அருளியவனும் அழகிய ஆய்ச்சியரின் சிந்தையுள் நிறைந்தவனும் ஆகிய எம் அழகனார் வருவனாகில் நீ கூட வேணும்.

ஊடல் கூடல் உணர்தல் புணர்தலை
 நீடுநின்ற நிறை புகழாய்ச்சியர்
 கூடலைக் குழற்கோதைமுன் கூறிய
 பாடல் பத்தும் வல்லார்க்கு இல்லைபாவமே.

41

ஊடலோடு கூடல். உணர்தல், புணர்தல் ஆகிய செயல்களில் பல காலமாய் நீடு நின்ற நிறைபுகழ் ஆய்ச்சியர் கூடலிழைத்த வாற்றை பற்றிக் குழல் கோதை ஆண்டாள் அருளிய பத்துப் பாடல்களையும் ஓத வல்லவர்களைப் பரந்தாமனைப் பிரிந்துழலும் பாவம் சேர்வதில்லை.

ஐந்தாம் திருமொழி

**மாதவன் விரைந்து வரக்
குயிலே நீ கூவாய்**

*மன்னுபெரும் புகழ்மாதவன் மாமணிவண்ணன் மணிமுடி மைந்தன்
தன்னை உகந்தது காரணமாக என் சங்கிழக்கும் வழக்குண்டே
புன்னைகுருக்கத்தி நாழல் செருந்திப் பொதும்பினில் வாழும் குயிலே
பன்னிஎப்போதும் இருந்துவிரைந்து என் பவளவாயன் வரக்கூவாய். 42*

புன்னை, குருக்கத்தி, நாழல், செருந்தி ஆகிய பலவகை மரங்கள் நிறைந்த சோலையில் வாழும் குயிலே! நிலைத்த பெரும் புகழை உடைய நீலமணி நிறமொத்த மணிமுடி அணிந்த திண்ணியன் ஆகிய மாதவன் தன்னை விரும்பியது காரணமாக என்னுடைய கைவளைகள் கழன்றிடும்படியாக உருக்குலைவு நேர்வதும் உண்டோ? பவள நிறத்து இழைகளையுடைய என் தலைவனை எப்போதும் புகழ்ந்து பாடி அவன் இங்கே எழுந்தருளும்படியாக நீ கூவாய்!

*வெள்ளை விளிசங்கு இடங்கையில் கொண்ட விமலன் எனக்கு உருக்காட்டான்
உள்ளம் புருந்து என்னை நைவித்து நாளும் உயிர்பெய்து கூத்தாட்டுக் காணும்
கள்ளவிழ் செண்பகப் பூமலர் கோதிக் களித்திசை பாடும் குயிலே
மெள்ள விருந்து மிழற்றி மிழற்றாது என் வேங்கடவன் வரக்கூவாய். 43*

தேனூறும் செண்பகப்பூ மலர்களைக் கோதிக் களித்து இன்புற்று
இசைபாடும் குயிலே! வெள்ளை நிற விளிசங்கினை இடக்கையில்
ஏந்திய தலைவன் தன் திரு உருவை எனக்குக் காட்டாதொழிந்து
என் உள்ளத்தே புகுந்து நைவித்து நாளும் என் உயிர் வாடுமாறு
என்னைத் தொய்வித்து வேடிக்கை காட்டுகின்றான். நீ என்னருகில்
இருந்து மென்மையான மழலையை மிழற்றிக் கொண்டிராமல்
திருவேங்கட மலையில் உள்ள என் தலைவன் இங்கே
எழுந்தருளும்படியாகக் கூவாய்!

மாதலி. தேர்முன்பு கோல்கொள்ள மாயன் இராவணன் மேல் சரமாரி
தாய் தலைஅற்று வீழத் தொடுத்த தலைவன் வரவு எங்கும் காணேன்
போது அலர்காவில் புதுமணம் நாறப் பொறி வண்டின் காமரம் கேட்டு உன்
காதலியோடு உடன் வாழ் குயிலே என் கருமானிக்கம் வரக் கூவாய். 44

பூக்கள் மலரும் காவினில் நறுமணம் வீசப் பொலிவுடைய
வண்டு காமரம் என்னும் பண்ணினை இசைப்பதைக் கேட்ட
வண்ணம் உனது பேடையோடு வாழ்கின்ற குயிலே! தேர்ப்பாகன்
தேரினை ஓட்ட, இராவணன் மீது அவனது தலைகள் அற்று
விழுமாறு அம்பு மழை பெய்து கொன்ற என் தலைவனது வரவை
எங்கும் காண்கிலேன். நீலமணி போன்ற திருமேனி யுடைய என்
நிமலன் இங்கே எழுந்தருளும்படியாக நீ கூவாய்!

என்பருகி இனம்வேல் நெடுங்கண்கள் இமைபொருந்தா பலநாளும்
துன்பக் கடற்புக்கு வைகுந்தன் என்பதோர் தோணி பெறாது உழல்கின்றேன்
அன்புடையாரைப் பிரிவுறு நோயது நீயுமறிதி குயிலே
பொன்புரை மேனிக்கருளன் கொடி உடைப் புண்ணியனை வரக்கூவாய். 45

குயிலே! என்பு உருகி அழகிய வேலொத்த நீள்விழிகள் இமை
பொருந்தா நிற்ப, பன்னாட்களாக வைகுந்தன் என்கிற உயிர்
தேற்றும் தோணியைப் பெற மாட்டாது துன்பக் கடலில் அழுந்தி

உழல்கின்றேன். அன்புசெய் துணையைப் பிரிந்திருப்பதால் உறும் நோயினை நீயும் அறிவையன்றோ? பொன்போலும் மேனியனும் கருடக் கொடியை உடையவனுமாகிய என் புண்ணியன் இங்கே எழுந்தருளும்படியாக நீ கூவாய்!

மென்னடை அன்னம் பரந்து விளையாடும் வில்லிபுத்தூர் உறைவான்தன் பொன்னடி காண்பது ஓர் ஆசையினால் என்பொரு கயற் கண்ணினை துஞ்சா இன் அடிசிலொடு பாலமுது ஊட்டி எடுத்த என் கோலக்கிளியை உன்னொடு தோழமைக் கொள்ளுவன் குயிலே உலகளந்தான் வரக் கூவாய்.46

குயிலே! மென்மையான நடையை உடைய அன்னப் பறவைகள் பரவி விளையாடுகின்ற திருவில்லிபுத்தூரில் உறையும் பெருமானின் பொன்னடிகளைக் காணவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில் பொருதா நின்ற இரு கெண்டைகளொத்த என் கண்கள் உறங்கிட மறுக்கின்றன. சுவையான அடிசிலும் பாலமுதும் ஊட்டி வளர்த்து வரும் என் கோலக் கிளியை உன்னொடு நட்புக் கொள்ளுமாறு செய்வேன். உலகளந்த பெருமான் இங்கே எழுந்தருளும்படியாக நீ கூவாய்!

எத்திசையும் அமரர் பணிந்து ஏத்தும் இருடிகேசன் வலிசெய்ய முத்தன்ன வெண்முறுவல் செய்ய வாயும் முலையும் அழகு அழிந்தேன்நான் கொத்தலர் காவில் மணித்தடம் கண்படை கொள்ளும் இளங்குயிலேஎன் தத்துவனை வரகுகிறி ஆகில் தலைஅல்லால் கைம்மாறு இலேனே.47

பூங்கொத்து மலரும் சோலையில் அழகியதோர் இடத்தில் கண்கள் உறங்கும் இளங்குயிலே! எத்திசையும் அமரர்களால் வணங்கித் தொழப்பெறும் இருடிகேசன் வஞ்சனை செய்ய, அதனால் என் முத்துப் போன்ற வெண்முறுவலும், சிவந்த இதழும், பருத்த கொங்கைகளும் அழகிழக்க நான் துன்புற்றேன். என் பெருமானை இங்கே எழுந்தருளும்படியாக நீ கூவிடுவேயானால்

உன்னை என் உச்சி மீது கொண்டு புகழ்வதையன்றி வேறொரு கைம்மாறும் செய்வதறியேன்.

பொங்கிய பாற்கடல் பள்ளி கொள்வானைப் புணர்வதோர் ஆசையினால் என் கொங்கை கிளர்ந்து குமைத்துக் குதுகலித்து ஆவியை ஆகுலம்செய்யும் அங்குயிலே உனக்கென்ன மறைந்து உறைவு ஆழியும் சங்கும் ஒண் தண்டும் தங்கிய கையவனை வரக்கூவில் நீ சாலத்தருமம் பெறுதி. 48

அழகிய குயிலே! பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டிருக்கும் எம் பெருமானோடு இணைய வேண்டும் என்றெழுந்த ஆசையினாலே எனது கொங்கைகள் கிளர்ந்து உற்சாகம் கொண்டு என் ஆவியை நைவித்து மனக்கலக்கத்தை உண்டாக்கி நிற்கின்றன. நீ என் பார்வையில் தென்படாது மறைந்து உறைவதால் உனக்கு என்ன பயன்? ஒளி பொருந்திய ஆழியும் சங்கும் தண்டும் தாங்கிய திருக்கரங்களையுடைய பெருமான் இங்கு எழுந்தருளும்படியாகக் கூவுவாயேயானால் மிக்க தருமம் புரிந்தாய் ஆவாய்!

சார்ங்கம் வளைய வலிக்கும் தடக்கைச் சதுரன் பொருத்தமுடையன் நாங்கள் எம்மில் இருந்து ஒட்டிய கச்சங்கம் நானும் அவனும் அறிதும் தேங்கனி மாம்பொழில் செந்தளிர் கோதும் சிறுகுயிலே திருமாலை ஆங்கு விரைந்து ஒல்லைக் கூகிறிரியாகில் அவனை நான் செய்வன காணே. 49

சுவையான கனிகளையுடைய மாமரத் தோப்பினில் செந்தளிர்களைக் கோதுகின்ற இளங்குயிலே! வில்லினை வளையுமாறு வலிக்கும் ஆற்றல் கொண்ட தடக்கை படைத்த திறமுடைய திருவிக்ரமன் எனக்குப் பொருத்தம் உடையவன் ஆவான். நாங்களிருவரும் சேர்ந்து எங்களுக்குள் மந்தணமாகச் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தத்தை நானும் அவனுமேயன்றி வேறெவரும் அறியார். நீ நெடுந்தொலைவில் நின்ற எம் பெருமானை இங்கு மிகவும் விரைந்து எழுந்தருளமாறு கூவுவாயே

யானால் அவன் இங்குற்ற பின் நான் அவனைப் படுத்தவிருக்கும் பாடுகளைக் காண்பாய்!

பைங்கிளி வண்ணன் சிரீதரன் என்பதோர் பாசத்து அகப்பட்டிருந்தேன்
பொங்கொளி வண்டினைக்கும் பொழில்வாழ் குயிலே குறிக்கொண்டு இதுநீ கேள்
சங்கொடு சக்கரத்தான் வரக் கூவுதல் பொன்வளை கொண்டு தருதல்
இங்குள்ள காவினில் வாழக்கருதில் இரண்டத் தொன்றேல் திண்ணம் வேண்டும் 50

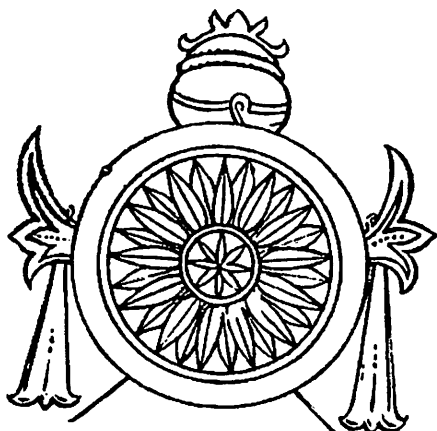
பொலியும் ஒளியுடைய பொன் வண்டுகள் இசைபாடிப் பறக்கும்
பூம்பொழிலில் வாழும் குயிலே! நான் சொல்வனவற்றை நீ குறிக்
கொண்டு கேட்பாயாக! பைங்கிளியின் நிறமொத்த சிரீதரனின் அன்
பிலே ஆட்பட்டு உள்ளேன்! இங்குள்ள சோலையில் நீ என்றும் வாழக்
கருதுவாயானால் திருவாழியும் திருச்சங்கும் உடைய எம்பெருமான்
இங்கு எழுந்தருளும்படியாகக் கூவுவாய் அல்லது அவனிடத்துள்ள
என் பொன் வளைகளைப் பெற்று வந்து அளித் திடுவாய்! இவை
யிரண்டில் ஏதேனும் ஒன்றைத் திண்ணமுடன் நீ செய்தாக வேண்டும்.

அன்று உலகம் அளந்தானை உகந்து அடிமைக்கணவன் வலிசெய்ய
தென்றலும் திங்களும் ஊடாறுத்து என்னை நலியும் முறைமை அறியேன்.
என்றும்இக் காவில் இருந்திருந்து என்னைத் ததைத்தாதே நீயும் குயிலே
இன்று நாராயணனை வரக் கூவாயேல் இங்குத்தை நின்றும்துரப்பன். 50

குயிலே! முன்னம் மூவுலகும் அளந்த எம்பெருமானை நான்
விரும்பிட. ஆனால் அவனது அடிமையாகி நின்ற என்னை அவன்
பாராதிருக்க. அதனால் நான் துன்புற்றிருந்த வேளையில்.
தென்றலும் நிலவும் என்னை ஊடறுத்து வருத்தும் முறைமையை
அறியேன்! நீயும் இந்தச் சோலையிலேயே எந்நாளும் இடை.
விடாதிருந்தவாறு என்னை வருத்திடாதே! இன்று என் நாராயணன்
இங்கு எழுந்தருளும்படியாக நீ கூவவில்லையேயானால் நான்
உன்னை இச் சோலையினின்றும் துரத்திடுவேன்.

விண்ணுற நீண்டடி தாவிய மைந்தனை வேல்கண் மடந்தை விரும்பி
கண்ணுற என்கடல் வண்ணனைக் கூவு கருங்குயிலே என்ற மாற்றம்
பண்ணுறு நான்மறையோர் புதுவை மன்னன் பட்டர்பிரான் கோதை சொன்ன
நண்ணுறு வாசக மாலை வல்லார் நமோ நாராயணாய என்பாரே. 52

வேலொத்த கண்களையுடைய மடந்தையும் பண் கலந்த நான்கு
மறைகளையும் ஒதிப் பிழைக்கும் மறையோர்கள் வாழும்
திருவில்லிபுத்தூரின் தலைவனாக விளங்கும் பட்டர்பிரானின்
திருமகளான ஆண்டாள் விண்ணைத் தொடுமாறு திருவடிகள்
நீண்டுதாவிய எம் பெருமான்பால் விருப்புகொண்டு, 'கருங்குயிலே!
என் கடல் வண்ணனைக் கண்ணுறக் கூவு' என்று பாசுரமாக
அருளிச்செய்த நண்ணுறு பாமாலையை ஓதவல்லவர்கள் 'நமோ
நாராயணா' என்ற திருமந்திரத்தை ஓதுவதால் உண்டாகும்
பயனைப் பெறுவர்.

ஆறாம் திருமொழி

காளைபுகுதக் கனாக் கண்டேன்
தோழீ நான்

வாரணமாயிரம் சூழவலம் செய்து
நாரண நம்பி நடக்கின்றான் என்று எதிர்
பூரணப் பொற்குடம் வைத்துப் புரமெங்கும்
தோரணம் நாட்டக் கனாக்கண்டேன் தோழீநான்.53

தோழீ! யானைகள் ஆயிரம் சூழ்ந்துவர, ஆடவரில் சிறந்த
நாராயணன் நகர்வலம் செய்து வருகிறானென்று அறிந்து, அவன்
எழுந்தருளுமிடங்களில் எல்லாம் பொன் மயமான குடங்களில்
பூரண கும்பம் வைத்து நகரெங்கும் தோரணங்கள் கட்டி நாரணனை
வரவேற்பதாக நான் கனாக் கண்டேன்.

நாளை வதுவை மணமென்று நாளிட்டு
பாளை கமுகு பரிசுடைப் பந்தற்கீழ்
கோளரி மாதவன் கோவிந்தன் என்பானோர்
காளை புகுதக் கனாக்கண்டேன் தோழீநான். 54

தோழீ! வதுவையாகிய எனக்கும், நரசிம்மன், மாதவன்
என்றெல்லாம் வழங்கப்பெறும் கோவிந்தனுக்கும் நாளை திருமணம்

என்று உறுதி செய்யப்பட்டு, பாலையும் கமுகும் கொண்டு அணி செய்யப்பெற்ற மணப் பந்தலின் கீழே மணமகனாகிய இளைஞன் எழுந்தருள நான் கனாக் கண்டேன்.

**இந்திரன் உள்ளிட்ட தேவர் குழாம்எல்லாம்
வந்திருந் தென்னை மகட்பேசி மந்திரித்து
மந்திரக் கோடி உடுத்தி மணமாவை
அந்தரி சூட்டக் கனாக்கண்டேன் தோழீநான். 55**

தோழீ! இந்திரன் உள்ளிட்ட தேவர் குழாம் எல்லாம் மாதவனுக்கு என்னை மணமகளாக்கிடப் பேசுவதற்கு எம் இல்லம் போந்து, ஆன்றோர், சான்றோரிடம் கலந்து முடிவு செய்த பின், எனக்கு நாதத்தனார் முறை உறவு ஆகின்ற துர்க்கைத் திருமணப் புடவையை உடுத்தி நறுமண மாலையைச் சூட்ட நான் கனாக் கண்டேன்.

**நாற்றிசைத் தீர்த்தங் கொணர்ந்து நனிநல்கி
பார்ப்பனச் சிட்டர்கள் பல்லார் எடுத்துஏத்தி
பூப்புனை கண்ணிப் புனிதனோடு என்றன்னைக்
காப்புநாண் கட்டக் கனாக்கண்டேன் தோழீநான்.56**

தோழீ! மறையவர் பலர் நாற்றிசையிலிருந்தும் கொணர்ந்த நன்னீரை நன்கு தெளித்து, எடுப்பான குரலில் மறையினை ஓதி, மலர்களால் தொடுக்கப்பெற்ற மாலையினை அணிந்த புனிதனோடு என்னை இணைத்துக் கங்கணம் கட்ட நான் கனாக் கண்டேன்.

**கதிரொளி தீபம் கலசமுடன் ஏந்திச்
சதிரிள மங்கையர்தாம் வந்தெதிர் கொள்ள
மதுரையார் மன்னன் அடிநிலை தொட்டுஎங்கும்
அகிரிப் புகுதக் கனாக்கண்டேன் தோழீநான். 57**

தோழீ! அழகிய இள மங்கையர் சுடரொளி பொழியும் விளக்குகளையும் பொற்கலசங்களையும் கையில் ஏந்திய வண்ணம் வந்து

எதிர் கொள்ள மதுரை மாநகர்க்கு மன்னனாகிய கண்ணா பிரான்
மரவடி அணிந்து பாதை அதிரும்படியாக நடந்து மணப் பந்தற்குள்
எழுந்தருள நான் கனாக் கண்டேன்.

மத்தளங் கொட்ட வரிசங்கம் நின்றூத
முத்துடைத் தாமம் நிரைதாழ்ந்த பந்தற்கீழ்
மைத்துனன் நம்பி மதுகுதன் வந்தென்னைக்
கைத்தலம் பற்றக் கனாக்கண்டேன் தோழிநான். 58

தோழி! மத்தளங்கள் முழங்க வரிசங்குகள் ஊத முத்துக்கள்
கோர்க்கப்பட்ட மாலைகளால் அணி செய்யப் பெற்ற பந்தலின் கீழே
மதுகுதனன் எழுந்தருளி என் கைத்தலம் பற்ற நான் கனாக்
கண்டேன்.

வாய் நல்லார் நல்ல மறையோதி மந்திரத்தால்
பாசிலை நாணல் படுத்திப் பரிதிவைத்து
காய்சினம் மா களிற்று அன்னான் என் கைபற்றி
தீவலம் செய்யக் கனாக்கண்டேன் தோழி நான். 59

தோழி! சிறந்த மறையினை ஓதிடும் மறையவர்கள் வாயினால்
மறையினை உச்சரிக்க, பசுமையான இலைகளையுடைய
நாணற்புல்லினைத் தரையில் பரப்பி வேள்வி மேடைஇட்டு,
கடுஞ்சினங்கொண்ட மாகளிற்று அன்ன கண்ணபிரான் என்
கையைப் பற்றியவாறு தீவலம் செய்ய நான் கனாக் கண்டேன்!

இம்மைக்கும் ஏழேற் பிறவிக்கும் பற்றாவான்
நம்மையுடையவன் நாராயணன் நம்பி
செம்மையுடைய திருக் கையால் தாள்பற்றி
அம்மி மிதிக்கக் கனாக்கண்டேன் தோழி நான். 60

தோழி! இம்மைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் அன்பிற்குரியவனாய்
நம்மை ஆட்கொண்ட நாராயணன் நம்பி செம்மையான தன்

திருக்கரத்தினால் என் தாளினைப் பற்றி அம்மியின் மீது எடுத்து வைக்க நான் கனாக் கண்டேன்.

வரிசிலை வாண்முகத்து என்ஐமார் தாம்வந்திட்டு
எரிமுகம் பாரித்துஎன்னை முன்னே நிறுத்தி
அரிமுகன் அச்சதன் கைமேல் என்கைவைத்து
பொரிமுகந்து அட்டக் கனாக்கண்டேன் தோழிநான். 61

தோழி! நீள் வில்லினையும் ஒளி பொருந்திய முகத்தினையும் உடைய என் அண்ணன்மார் வந்து தீ முகம் வளர்த்து என்னை அதன் முன்னே நிறுத்தி அரிமா முகத்தினனாக அவதரித்த அச்சதனின் திருக்கரங்களில் என் கைகளை வைத்துப் பொரியை அள்ளி அட்ட நான் கனாக் கண்டேன்.

குங்குமம் அப்பிக் குளிர்சாந்தம் மட்டித்து
மங்கல வீதி வலஞ்செய்து மணநீர்
அங்கவனோடும் உடன் சென்றங்கு ஆனைமேல்
மஞ்சன மாட்டக் கனாக்கண்டேன் தோழிநான். 62

தோழி! குங்குமக் குழம்பை உடம்பில் பூசிக் குளிர்ச்சி மிக்க சந்தனத்தையும் தடவி, ஈளிறிறின் மீது மணமகனாகிய கண்ணபிரானோடு உடனமர்ந்து சென்று அணிபெற்ற வீதிகளில் வலம் வந்து நறுமண நீரினால் திருமஞ்சனம் ஆட்ட, நான் கனாக் கண்டேன்.

ஆயனுக்காகத் தான் கண்ட கனாவினை
வேயர் புகழ் வில்லிப் புத்தூர்க்கோன் கோதைசெரல்
ஆயதமிழ் மாலை ஈரைந்தும் வல்லவர்
வாயநன் மக்களைப் மெற்று மகிழ்வரே. 54

பார்ப்பனக் குடி வகையினரால் புகழ்ப் பெற்ற திருவில்லிப் புத்தூருக்குக் கோனாக விளங்கும் பட்டர்பிரானின் திருமகளான ஆண்டாள் ஆயர்குடிப் பெருமகனுக்குத் தான் வாழ்க்கைப் பட்டதாகக் கண்ட கனவினைக் குறித்து அருளிச் செய்த தூய தமிழ்ப் பாமாலைகள் ஈரரைந்தினையும் ஓத வல்லவர்கள் நற்குணம் அமையப் பெற்ற நன்மக்களைப் பெற்று இன்புறுவர்.

ஏழாம் திருமொழி

கருப்பூரம் நாறுமோ

கமலப்பூ நாறுமோ

கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ
திருப்பவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ
மருப்புஓசித்த மாதவன் தன்வாய்ச் சுவையும்நாற்றமும்
விருப்புற்றுக் கேட்கின்றேன் சொல்ஆழி வெண்சங்கே.64

ஆழிவெண்சங்கே! மதயானையின் மருப்பினை முறித்த
கண்ணிரானுடைய திருவிதழ்களின் சுவை மற்றும் நறுமணத்தின்
பால் விருப்புற்று உன்னை யொன்று கேட்கின்றேன்! கண்ண
பிரானின் அழகிய பவளத்தின் நிறத்தையொத்த செவ்விய
வாயானது கற்பூரம்போல் நாறுமோ? அன்றிக் கமலப்பூபோல்
நாறுமோ? தேன்போல் இனித்திருக்குமோ? சொல்!

கடலில் பிறந்து கருதாது பஞ்சசனன்
உடலில் வளர்ந்துபோய் ஊழியான் கைத்தலத்து
இடரில் குடியேறித் தீய அசுரர்
நடலைப்பட முழங்கும் தோற்றத்தாய் நற்சங்கே.

நற்சங்கே! கடலில் பிறந்து பஞ்சசனன் என்பான் உடலில் போய் வளர்ந்து கண்ணபிரானின் உயரிய கைத்தலத்தில் குடிபுகுந்து தீய அசுரர்கள் நடுங்கி அஞ்சும்படியாக முழங்கிடும் மேன்மையினன் ஆனாய் நீ!

தடவரையின் மீதே சரற்காலச் சந்திரன்
இடைஉவாவில் வந்து எழுந்தாலே போலநீயும்
வடமதுரையார் மன்னன் வாசுதேவன் கையில்
குடிஏறி வீற்றிருந்தாய் கோலப் பெருஞ்சங்கே. 66

கோலப் பெருங்சங்கே! மாரிக்கால நிலவு முழுநிலவன்று உயர்ந்த மலையின் மீது வந்து எழுந்தாற் போல் நீயும் வடமதுரை வாழ்நர்க்கு மன்னனாகிய கண்ணபிரானுடைய திருக்கையில் குடிபுகுந்து நின் பெருமையெலாம் விளங்குமாறு வீற்றிருந்தாய்!

சந்திர மண்டலம்போலத் தாமோதரன் கையில்
அந்தரம் ஒன்றுஇன்றி ஏறி அவன்செவியில்
மந்திரங் கொள் வாய்போலும் வலம்புரியே
இந்திரனும் உன்னோடு செல்வத்துக்கு ஏலானே. 67

வலம்புரிச் சங்கே! நிலவு விண்மண்டலத்தே வேறுபாடு எதுவுமின்றி விளங்குவது போல் நீ கண்ணபிரானின் திருக்கையில் குடியேறி நின்று அவனுடைய திருச்செவியில் மந்திரம் கொள்வாய் போலும்! இத்தன்மை பெற்றமையான் செல்வச் செழிப்பில் இந்திரனும் உனக்கு இணையாகான்.

உன்னோடுடனே ஒரு கடலில் வாழ்வாரை
இன்னார் இணையார் என்றுஎண்ணு வாரில்லைகாண்
மன்னாகி நின்ற மதுசூதன் வாயமுதம்
பன்னாளும் உண்கின்றாய் பாஞ்ச சன்னியமே. 68

சங்கே! உன்னோடு ஒரே கடலில் பிறந்து வாழும் பிறவற்றை உன் போன்ற தன்மை உடையன என்று எண்ணுவாரில்லை. நீ மட்டிலுமே மந்திரமாகி நின்ற மதுகுதனனுடைய திருவாய் முதத்தைப் பன் நாளாக உண்கின்றாய். காண்!

போய்த்தீர்த்த மாடாதே நின்றபுணர் மருதம்
சாய்த்தீர்த்தான் கைத்தலத்தே ஏறிக் குடிகொண்டு
செய்த்தீர்த்தமாய் நின்ற செங்கண்மால் தன்னுடைய
வாய்த்தீர்த்தம் பாய்ந்தாட வல்லாய் வலம்புரியே. 69

வலம்புரிச் சங்கே! நீ நெடுந்தொலை நீர் நிலைகளுக்குப் போய் புனலாட வேண்டாமல் இரட்டை மருத மரத்தினைச் சாய்த்துத் தள்ளின கண்ணபிரானின் திருக்கைத்தலத்து ஏறிக் குடிகொண்டு சேய்த்தே தூய நீராய் விளங்கும் செங்கண்மால் தன்னுடைய திருவாய் நறுநீர்ப் புனை படிந்து நீராடும் பேறு பெற்றாய்!

செங்கமல நாண்மலர்மேல் தேன்றுகரும் அன்னம்போல்
செங்கண் கருமேனி வாச தேவனுடைய
அங்கைத் தலமேறி அன்னவசம் செய்யும்
சங்குஅரையா உன்செல்வம் சால அழகியதே. 70

அன்றலர்ந்த செங்கமலப் பூ மேல் அமர்ந்து தேன் பருகும் அன்னம் போல் சிவந்த கண்களையுடைய கருநிற மேனியாகிய வாசுதேவனின் திருக் கைத்தலத்தின் மீதேறி வாழ்கின்ற சங்குகளில் சிறந்த பாஞ்சசன்னியமே! நின் செழிப்பு மிக்க பெருமையுடைத்து. காண்!

உண்பது சொல்லில் உலகளந்தான் வாயமுதம்
கண்படை கொள்ளில் கடல்வண்ணன் கைத்தலத்தே
பெண்படையார் உன்மேல் பெரும்பூசல் சாத்துகின்றார்
பண்பல செய்கின்றாய் பாஞ்ச சன்னியமே. 71

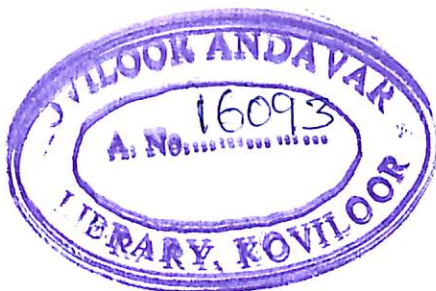
பாஞ்சசன்னியமே! நீ உண்பது என்னவெனக் கூற வேண்டுமானால், அது உலகளந்த பெருமானின் திருவாயமுதமாய் உள்ளது. நீ கண்ணுறக்கம் கொள்வது எங்கேயெனில், அது கடல் வண்ணனின் கைத்தலமாக உள்ளது. அதனால் கன்னியர் யாவரும் நீ பண்பற்றன செய்கின்றாய் எனப் பழித்து உன் மீது பெரும்பூசல் சாற்றுகின்றார்!

பதினாராம் ஆயிரவர் தேவிமார் பார்த்திருப்ப
மதுவாயிற் கொண்டாற்போல் மாதவன்தன் வாயமுதம்
பொதுவாக உண்பதனைப் புக்குநீ உண்டக்கால்
சிதையாரோ உன்னோடு செல்வப் பெருஞ்சங்கே. 72

செல்வப் பெருஞ்சங்கே! தேவியர் பதினாறாயிரம் பேர் மாதவனின் திருவாயமுதத்தைப் பருகுவான் வேண்டி எங்கி நிற்க, நீ மட்டிலும் புக்கு, பெருமானோடு நற்பிணைப்புக் கொண்டோரால் பொதுவாக உண்ணப்பட வேண்டியதான அமுதத்தைத் தேனைப் பருகுவது போன்று உண்டால் அவர்கள் உன்னோடு பிணங்கா திருப்பரோ?

பாஞ்ச சன்னியத்தைப் பத்ம நாபனொடும்
வாய்ந்த பெருஞ்சுற்றம் ஆக்கிய வண்புதுவை
ஏய்ந்த புகழ்ப் பட்டர்பிரான் கோதைதமிழ் ஈரைந்தும்
ஆய்ந் தேத்த வல்லாரவரும் அணுக்கரே. 73

வளமை நிறை வில்லிபுத்தூரில் பெரும் புகழுடைய பட்டர்பிரானின் திருமகளான ஆண்டாள் பாஞ்ச சன்னியத்தைப் பத்மநாபனோடு சீரிய பெருஞ் சுற்றமுடையதாகப் படைத்துப் பாடிய இப்பத்துத் தமிழ்ப் பாசரங்களையும் நுணுகியறிந்து அப்பாசரங்களால் பரந்தாமனை வணங்கிட வல்லாரும் பாஞ்ச சன்னியத்தைப் போல் எம்பெருமானுக்கு அணுக்கர் ஆகிடுவர்.

எட்டாம் திருமொழி

மேக விடு தூது

விண்ணீலம் மேலாப்பு விரித்தால்போல் மேகங்காள்
தெண்ணீர்பாய் வேங்கடத்துஎன் திருமாலும் போந்தானே
கண்ணீர்கள் முலைக்குவட்டில் துளிசோரச் சோர்வேனை
பெண்ணீர்மாடு ஆழிக்குமிது தமக்குஓர் பெருமையே. 74

விண்ணில நீலநிறப் போர்வையை விரித்தாற்போல் திகழும்
மேகங்களே! தெளிந்த நறுநீர் ஊறம் திருவேங்கடத்திற்கு என்
பெருமானாகிய திருமாலும் உங்களோடு போந்தானே! அவன்
வராமையினால் நான் வடிக்கின்ற கண்ணீர்த் துளிகள் என் முலைக்
குவட்டில் விழ, அதனால் வருந்தா நிற்கின்றேன்! பெண்மையழகு
அழிந்திடுமாறு அமைந்த இச்செயல் பெருமானுக்கு ஒரு பெருமை
யாகுமோ?

மாழுத்த நிதிசொரியும் மாழுகில்காள் வேங்கடத்துச்
சாமத்தின் நிறங்கொண்ட தாளாளன் வார்த்தைஎன்னே
காமத்தீயுள் புகுந்து கதுவப்பட்டு இடைக் கங்குல்
ஏமத்துஓர் தென்றலுக்கு இங்கிலக்காய் நானிருப்பேனே. 75

பெரு முத்துக்களை யொத்த மழைத் துளிகளைப் பொன் திரள் போல் பொழியும் மா முகில்களே! திருவேங்கட மலையில் எழுந்தருளியுள்ள நீலமேக நிறம் கொண்ட எம் பெருமானிடமிருந்து எனக்குச் செய்திகள் ஏதேனுமுண்டோ? என் நெஞ்சில் காமத் தீ புகுந்து கதுவ, அதனால் தாபம் கொண்டு நள்ளிரவு யாமத்தில் ஒரு தென்றல் காற்றுக்கு இங்கு இலக்காகி நான் இருப்பேனோ?

ஒளிவண்ணம் வளைசிந்தை உறக்கத்தோடு இவையெல்லாம்
எளிமையால் விட்டென்னை ஈடுஅழியப் போயினவால்
குளிர்அருவி வேங்கடத்து என்கோவிந்தன் குணம்பாடி
அளியத்த மேகங்காள் ஆவி காத்திருப்பேனே. 76

அருநெறி கொடை பயக்கும் மேகங்களே! என் மேனி ஒளியும் வண்ணமும் நானணிந்த வளைகளும் என் சிந்தையும் கண் உறக்கமும் ஆகிய இவையெல்லாம் தனிமையின் காரணமாக எனது அழகு அழியுமாறு நீங்கிப் போயின. அந்தோ! குளிர்ந்த அருவியோடும் திருவேங்கடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானின் நற்குணங்களைப் பாடியவாறு என் ஆவியைக் காத்திருப்பேனோ?

மின்னாகத் தெழுகின்ற மேகங்காள் வேங்கடத்துத்
தன்னாகத் திருமங்கை தங்கிய சீர்மார்வற்கு
என்னாகத்து இளங்கொங்கை விரும்பித்தாம் நாடோறும்
பொன்னாகம் புல்குதற்கு என்புரிவுடைமை செப்புமினே. 77

எழுகின்ற மின்னலை நும் அகத்தே கொண்ட மேகங்களே! என் மார்பில் கிளர்ந்து எழுந்துள்ள இள முலைகள் நாள்தோறும் எம்பெருமானின் திருமார்போடு விரும்பி அணைந்தவாறு கிடந்திட வேண்டுமென்ற என் மனத்துள்ள ஆசையைத் திருவேங்கடத்தே திருமங்கையைத் திருமேனியில் கொண்டிலங்கும் அழகிய மார்பனாகிய பெருமானுக்குத் தெரிவியுங்கள்.

வாண்கொண்டு கிளர்ந்துஎழுந்த மாமுகில்காள் வேங்கடத்துத்
தேன்கொண்ட மலர் சிதறத் திரண்டேறிப் பொழிவீர்காள்
ஊன்கொண்ட வன்உகிரால் இரணியனை உடல்திடந்தான்
தான்கொண்ட சரிவளைகள் தருமாகில் சாற்றுமினே. 78

தேன் கொண்ட மலர்கள் வேங்கடத்தே பலவாகப் பெருக,
வானிடத்தே திரண்டு மேலெழுந்து பொழியும் மேகங்களே!
தசையொடு கூடிய வலிய கூரிய நகங்களால் இரணியன் உடலைப்
பிளந்தெறிந்த பெருமானவன் என்னிடத்தே நழுவச் செய்து
கொண்டு போன கைவளைகளை மீண்டும் ஈங்கு எழுந்தருளி
அணிவிப்பானோ என்ற என் ஏக்கத்தை அவனுக்கு இயம்புங்கள்.

சலங்கொண்டு கிளர்தெழுந்த தண்முகில்காள் மாவலியை
நிலங்கொண்டான் வேங்கடத்தே நிரந்தேறிப் பொழிவீர்காள்
உலங்குஉண்ட விளங்கனிபோல் உள்மெலியப் புகுந்துஎன்னை
நலங்கொண்ட நாரணற்கு என்நடலை நோய் செப்புமினே. 79

நீர் உறிந்து கிளர்ந்தெழுந்த குளிர்ந்த மேகங்களே! மாவலியை
வென்ற மாதவன் எழுந்தருளியிருக்கிற வேங்கட மலைக்கு மேலே
பரவிப் பொழியும் மேகங்களே! கொசுகுகள் உண்ட விளாம்பழம் போல
என்னுள் புக்கு என்னுடைய உள்ளம் மெலிந்திட என்னை நலங்
கொண்ட நாராயணனுக்கு என் துன்ப நோயினைக் கூறுங்கள்.

சங்கமா கடல்கடைந்தான் தண்முகில்காள் வேங்கடத்து
செங்கண்மால் சேவடிக்கீழ் அடிவீழ்ச்சி விண்ணப்பம்
கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்துஒருநாள்
தங்குமேல் என்ஆவி தங்கும்என்று உரையீரே. 80

குளிர்ந்த மேகங்களே! சங்குகளையுடைய பெருங்கடலைக்
கடைந்தருளியவனும் வேங்கடத்து உறைபவனுமான செங்கண்மால்
போந்து ஒரு நாளேனும் தங்கி என் கொங்கைகளின் மீது பூசப்பெற்ற

குங்குமக் குழம்பு நன்கு அவிந்து மறையுமாறு அணைத் திருப்பானே யானால் என் ஆவி என்னை விட்டு நீங்காது நிலை நிற்கும் என்று அவன் செவ்விய திருவடிகளில் பணிந்து விண்ணப் பிப்பதாக உரையுங்கள்.

கார்காலத்து எழுகின்ற கார்முகில்காள் வேங்கடத்துப்
போர்காலத்து எழுந்தருளிப் பொருதவனார் பேர் சொல்லி
நீர்காலத் தெருக்கில் அம்பழிலைமேல் வீழ்வேனை
வார்காலத்து ஒருநாள் தம்வாசகம் தந்தருளாரே. 81

கார் காலத்தில் எழுகின்ற கரிய மேகங்களே! போர்க் காலத்து எழுந்தருளிப் பொருது வென்ற வேங்கடத்து எம் பெருமானின் திருப்பெயரைப் பன்முறை சொல்லி, மழைக் காலத்தில் எருக்கஞ் செடியிலிருந்து பழுப்புகள் அற்று வீழ்வது போல், உருக்குலைந்து வீழும் நிலையிலிருக்கும் எனக்கு நெடிதாகிக் கழியும் வாழ்நாளில் ஒரு நாளாகிலும் போந்து ஆறுதல் மொழி அருளாரோ?

மதயானை போலெழுந்த மாமுகில்காள் வேங்கடத்தைப்
பதியாக வாழ்வீர்காள் பாம்பணையான் வார்த்தையென்னே
கதியென்றும் தானாவான் கருதாதுஓர் பெண்கொடியை
வதைசெய்தான் என்னும்சொல் வையகத்தார் மதியாரே. 82

மதயானை போன்று எழுந்து திருவேங்கடத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்டு திகழும் மேகங்களே! பாம்பினைப் படுக்கையாகக் கொண்ட பரந்தாமன் என் முன் எழுந்தருளுவேன் என்றிரைத்த வார்த்தை என்னாயிற்று? என்றும் அவனே கதியாவான் என்று நானிருப்பதைக் கருத்தில் கொள்ளாது திருமுகம் காட்டா நின்று ஒரு பெண் கொடியை வதை செய்தான் என்னும் பழிச் சொல்லை ஏற்பானாயின் வையகத்தார் மதியாரே!

நாகத்தின் அணையானை நன்றுதலாள் நயந்துரைசெய்
மேகத்தை வேங்கடக்கோன் விடுதூதில் விண்ணப்பம்
போகத்தில் வழுவாத புதுவையர்கோன் கோதைதமிழ்
ஆகத்து வைத்துரைப்பார் அவரடியார் ஆகுவரே. 83

செல்வத்திற் குறையாத திருவில்லிபுத்தூரில் வாழும் பட்டர்
பிரானின் திருமகளான அழகிய நுதலாள் ஆண்டாள் நாகத்
தினைப் படுக்கையாகக் கொண்ட திருவேங்கடத்தானை விரும்பி
அருளிச் செய்த மேகத்தைத் தூதில் விடுவதாக அமைந்த விண்
ணப்பமாகிய தமிழ்ப் பாசுரங்களை மனதிற் கொண்டு ஓத
வல்லவர்கள் எம்பெருமானின் அடியவர் ஆகுவர்!

ஒன்பதாம் திருமொழி

**திருமாலிருஞ்சோலை நின்ற சுந்தரனைக்
கரும்பார குழற் கோதை வழிபடல்**

சிந்தூரச் செம்பொடிப்போல் திருமாலிருஞ் சோலை எங்கும்
இந்திர கோபங்களே எழுந்தும் பரந்திட்டனவால்
மந்தரம் நாட்டிஅன்று மதுரக்கொழுஞ் சாறுகொண்ட
சுந்தரத் தோளுடையான் சுழலையில்நின்று உய்தும்கொலோ. 84

திருமாலிருஞ் சோலையில் தம்பலப் பூச்சிகள் சிவந்த சிந்தூரப்
பொடிபோல மேலெழுந்து பரவிக் கிடக்கின்றன. அந்தோ! முன்னம்
மந்தர மலையை மத்தாகக் கொண்டு பாற்கடலைக் கடைந்து மிக்க
சுவையான அமுதத்தை எடுத்து அருளிய அழகிய தோளினன்
சூழ்வலையில் நின்று பிழைப்போமோ?

போர்க்களிறு பொரும் மாலிருஞ்சோலை அப்பூம்புறவில்
தார்க்கொடி முல்லைகளும் தவளநகை காட்டுகின்ற
கார்க்கொள் படாக்கள் நின்குழறிச் சிரிக்கத்தரியேன்.
ஆர்க்குஇடுகோ தோழீஅவன் தார்செய்த பூசலையே. 85

என்னுயிர்த் தோழியே! போர்க் களிறுகள் பொருது
விளையாடும் திருமாலிருஞ்சோலையின் அழகிய பூம்புறவில்

முல்லைக் கொடி பூவரும்புகளும் என்னைக் கண்டு வெண்ணிறப் புன்னகை சிந்தா நின்றன; பெருங்கொடிகள் பூத்து நின்று என்னை இடித்துரைத்துச் சிரிக்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் நான் தாங்கிடேன். நான் ஆசை கொண்ட எம்பெருமானின் தோள் மாலை என்னுள் தோற்றுவித்த வருத்தத்தை யாரிடத்து முறையிடுவேன்.

கருவிளை ஒண்மலர்காள் காயாமலர்காள் திருமால்
உருஒளி காட்டுகின்றீர் எனக்கு உய்வழக்கு ஒன்று உரையீர்
திருவிளையாடு திண்தோள் திருமாலிருஞ் சோலைநம்பி
வரிவளையில் புகுந்து வந்திபற்றும் வழக்கு உளதே. 86

அழகிய கருவிளைப் பூக்களே! காயாம் பூக்களே! நீங்கள் திருமாலுடைய திருமேனியின் நிறத்தைக் காட்டுகின்றீர். அழகு கொஞ்சம் திண்ணிய தோளினனான திருமாலிருஞ்சோலை நம்பியான எம்பெருமான் என் இல்லத்துள் புக்கு என்னுடைய வளைகளை என் இசைவின்றிப் பலவந்தமாகக் கொள்ளை கொண்டு சென்ற வழக்கொன்று உளதே! நான் உய்யும் வகையில் எனக்கு நீதி வழக்கமொன்று உரைக்க மாட்டீர்களோ!

பைம்பொழில் வாழ்குயில்காள் மயில்காள் ஒண்கருவிளைகாள்
வம்பக் களங்கனிகாள் வண்ணப்பூவை நறுமலர்காள்
ஐம்பெரும் பாதகர்காள் அணிமாலிருஞ் சோலைநின்ற
எம்பெருமானுடைய நிறம் உங்களுக்கு என்செய்வதே. 87

பசுமையான பொழிலில் வாழும் குயில்களே! மயில்களே! அழகிய கருவிளைப் பூக்களே! புதிய களாப் பழங்களே! நல்நிறமும் நறுமணமும் கொண்ட காயாம் பூக்களே! (நீங்கள் என் நோக்கில்) ஐம்பெரும் பாதகர்களே! அழகிய திருமாலிருஞ்சோலையில் எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானுடைய திருமேனியின் நிறம் உங்களுக்கு எதற்காக? (என்னை வருத்துவதற்கோ?)

துங்கமலர்ப் பொழில்சூழ் திருமாலிருஞ் சோலைநின்ற
செங்கட் கருமுகிலின் திருவுருப் போல் மலர்மேல்
தொங்கிய வண்டினங்காள் தொகுபூஞ்சனைகாள் சுனையில்
தங்கு செந்தாமரைகாள் எனக்கோர்சரண் சாற்றுமினே. 88

தூய்மையான மலர்ப் பொழில்கள் சூழ்ந்த திருமாலிருஞ் சோலையில் செவ்விய கண்களும் கருமுகிலின் நிறமும் கொண்டு எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானின் அழகிய வடிவம் போல் மலர் மேல் மொய்த்திருக்கும் வண்டினங்களே! நெருங்கியமைந்த அழகிய சுனைகளே! அந்தச் சுனைகளில் உள்ள செந்தாமரை மலர்களே! எனக்கு ஒரு அடைக்கலம் கூறுங்கள்,

நாறு நறும் பொழில் மாலிருஞ்சோலை நம்பிக்குநான்
நூறு தடாவில் வெண்ணெய் வாய்நேர்ந்து பராவிவைத்தேன்
நூறு தடாநிறைந்த அக்காரவடிவில் சொன்னேன்
ஏறு திருவுடையான் இன்றுவந்திவை கொள்ளுங்கொலோ. 89

நறுமணங் கமழும் பொழில்கள் சூழ்ந்த திருமாலிருஞ் சோலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானுக்கு நான் வாய் நேர்ந்தவாறு நூறு தடாக்களில் வெண்ணெயும் நூறு தடாக்களில் சர்க்கரைப் பொங்கலும் வணங்கிப் படைத்தேன். இவற்றை ஏறு போலும் எழிலுடையான் ஈங்கு போந்து கொள்ளுவானோ?

இன்று வந்தித்தனையும் அமுதுசெய்திடப் பெறில்நான்
ஒன்று நூறாயிரமாக் கொடுத்துப்பின்னும் ஆளும்செய்வன்
தென்றல் மணங்கமழும் திருமாலிருஞ்சோலை தன்னுள்
நின்ற பிரான்அடியேன் மனத்தேவந்து நேர்படிவே. 90

தென்றல் மணங்கமழும் திருமாலிருஞ் சோலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமான் அடியேன் உள்ளத்தே போந்து நேர்பட்டு இவையனைத்தையும் (நூறு தடா வெண்ணெய், நூறுதடா

துரை தண்டபாணி

சர்க்கரைப் பொங்கல்) அமுது செய்தருளினால் ஒரு தடாவிற்கு நூறு தடாவாக இவற்றைப் படைத்து அதற்கு மேலும் படைப்பேன்.

காலை எழுந்திருந்து கரிய குருவிக்கணங்கள்
மாலின் வரவுசொல்லி மருள்பாடுதல் மெய்ம்மைகொலோ
சோலை மலைப்பெருமான் துவராபதி யெம்பெருமான்
ஆலின் இலைப்பெருமான் அவன்வார்த்தை உரைக்கின்றனவே. 91

கரிய குருவிக் கூட்டங்கள் விடியலில் எழுந்திருந்து திருமாலின் வருகையைக் கூறித் திருமாலிருஞ்சோலையின் தலைவனும் துவராபதியின் மன்னனும் ஆலிலையில் கண் வளர்ந்த கண்ணனும் ஆகிய எம்பெருமானின் வார்த்தைகளை உரைத்துக் குறிஞ்சியாழ் திறத்தொடு பாடுகின்றனவே! இவை யெலாம் மெய்யாகத் தலைக்கட்டுமோ?

கோங்குஅலரும் பொழில் மாலிருஞ்சோலையில் கொன்றைகள்மேல்
தூங்குபொன் மாலைகளோடு உடனாய்நின்று தூங்குகின்றேன்
பூங்கொள் திருகுகத்து மடுத்துஊதிய சங்கொலியும்
சார்ங்கவில் நாண்ஒலியும் தலைப்பெய்வது எஞ்ஞான்றுகொலோ. 92

கோங்க மரங்கள் மலரப் பெற்ற சோலைகளையுடைய திருமாலிருஞ் சோலையில் கொன்றை மரங்களின் மேல் பூத்துத் தொங்குகின்ற பொன்னிறமான கொன்றைப் பூங்கொத்துகளுக்கு உடனாய் நின்று வாளாவிருக்கின்றேன். அழகு பொருந்திய திருவாயில் மடுத்து ஊதிய சங்கின் ஒலியும் திருமாலின் ஐந்து ஆயுதங்களில் ஒன்றான சாரங்கம் என்ற வில்லின் நாண் ஒலியும் இவற்றொடு நானும் ஒன்றாய்க் கூடுதல் எஞ்ஞான்றோ!

சந்தொடு கார்அகிலும் சுமந்து தடங்கள்பொருது
வந்துஇழியும் சிலம்பாறுடை மாலிருஞ் சோலைநின்ற
சுந்தரனைச் சுரும்பார் குழற்கோதை தொகுத்துரைத்த
செந்தமிழ்ப் பத்தும்வல்லார் திருமால்அடி சேர்வர்களே! 93

சந்தனம் கார் அகில் மரங்களின் கட்டைகளைத் தன்னொடு
 சுமந்து வழியிலுள்ள ஏரி குளங்களில் மோதி உடைத்து ஓடிவந்து
 பெருகி வழிகின்ற சிலம்பாறு என வழங்கும் ஆற்றினையுடைத்தான
 திருமாலிருஞ்சோலை மலையில் எழுந்தருளியுள்ள அழகரைப்
 பற்றி வண்டுகள் மொய்க்கும் கூந்தலை யுடைய ஆண்டாள்
 தொகுத்து உரைத்த செந்தமிழ்ப் பாசுரங்கள் பத்தினையும் ஓத
 வல்லவர்கள் திருமாலின் திருவடிகளைச் சேரப் பெறுவார்கள்.

பத்தாம் திருமொழி

**மாதவன் செய் வகையொடு
மாற்றம் இயம்பல்**

கார்க்கோடல் பூக்காள் கார்க்கடல்வண்ணன் எம்மேல்உம்மைப்
போர்க்கோலஞ் செய்துபோர விடுத்தவன் எங்குற்றான்
ஆர்க்கோ இனிநாம் பூசலிடுவது அணிதுழாய்த்
தார்க்கோடும் நெஞ்சத்தன்னைப் படைக்கவல்லேன் அந்தோ. 94

கருங்காந்தள் பூக்களே! உங்களைப் போர்க்கோலம் பூணுமாறு
செய்து என்மீது கணையாகப் பாயும்படி அனுப்பினவனான கார்
கடல் வண்ணன் எங்கு சென்றான்? இனிமேல் நான் யாரிடத்துச்
சென்று முறையிடுவதோ? அழகிய திருத்துழாய் மலைமீது விருப்
புற்று ஓடுகின்ற நெஞ்சம்தன்னை பெற்றிருக்க வல்லேன் அந்தோ!

மேல்தோன்றிப் பூக்காள் மேலுலகங்களின் மீதுபோய்
மேல்தோன்றும் சோதிவேத முதல்வர் வலங்கையின்
மேல்தோன்றும் ஆழியின் வெஞ்சுடர்போலச் சுடாதுஎம்மை
மாற்றோலைப் பட்டவர்கூட்டத்து வைத்துக் கொள்கிறீரே.95

மேல் நோக்கிப் பூக்கும் தோன்றிப்பூக்களே! மேலுலகங்களின்மீது
சென்று அவற்றுக்கு மேற்பட்டுத் திகழும் ஒளியில் தோன்றா நின்

மறைகளின் முதல்வனான எம்பெருமானின் வலக்கையின் மேல் காட்சியளிக்கும் திருவாழியின் வெம்மையான சுடர் போன்று சுட்டெரிக்காது உம்மிடம் தஞ்சமடைந்தோர் திருக்கூட்டத்தில் என்னையும் இணைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

கோவை மணாட்டிநீ உன் கொழுங்கனி கொண்டுஎம்மை
ஆவி தொலைவியேல் வாயழகர் தம்மை அஞ்சுதும்
பாவியேன் தோன்றிப் பாம்பு அணையார்க்கும் தம்பாம்புபோல்
நாவும் இரண்டு உள வாய்த்துநாண் இலியேனுக்கே. 96

பவள நிறங் கொண்ட கோவைக் கொடியே! நீ உன்னுடைய செழுமையான கனிகளாலே என்னுடைய ஆவியைப் போக் கிடாதே! பாவியான நான் பிறந்த பின்னர்ப் பாம்பினைப் படுக்கை யாகக் கொண்ட எம்பெருமானுக்கும் அப்பாம்பு போன்றே இரண்டு நாக்குகள் வாய்த்தன போலும். நாணிலியேன் ஆகிய நான் திருவாய் படைத்த பெருமானைக் கண்டு அஞ்சுகிறேன்.

முல்லைப் பிராட்டிநீ உன் முறுவல்கள் கொண்டுஎம்மை
அல்லல் விளைவியேல் ஆழிநங்காய் உன் அடைக்கலம்
கொல்லை அரக்கியை மூக்கு அரிந்திடக் குமரனார்
சொல்லும் பொய்யானால் நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே. 97

முல்லைக்கொடியே! நீ எம்பெருமான் புன்னகைப்பது போல, உன் புன்முறுவல்களைக் கொண்டு என்னை அல்லலுக்கு ஆட் படுத்தாதே! வட்டமாகப் பூத்திருக்கும் முல்லை நங்காய்! உன்னை நான் தஞ்சம் அடைந்தேன். சூர்ப்பனகையின் மூக்கரிந்திட்ட தயரதன் மைந்தனின் சொல்லும் பொய்யாயின் நானும் பெண் ணாய்ப் பிறந்தமை பொய் ஆகும்ன்றோ?

பாடும் குயில்காள் ஈதென்ன, பாடல் நல்வேங்கட
நாடர்நமக்கொரு வாழ்வுதந்தால் வந்து பாடுமின்
ஆடும் கருடக் கொடியுடையார் வந்தருள் செய்து
கூடுவார் ஆயிதில் கூவிநும் பாட்டுக்கள் கேட்டுமே. 98

மகிழ்வுடன் பாடுகின்ற குயில்களே! நீங்கள் இசைப்பது என்ன பாடல்? பாடற்க! திருவேங்கடத்து எம்பெருமான் எனக்கொரு வாழ்வு அருள்வானாயின் நீங்கள் இவ்விடம் போந்து பாடி மகிழுங்கள். ஆடும் கருடக் கொடியுடைய திருமால் ஈங்கு எழுந்தருளி அருள் செய்து என்னைக் கூடுவராயிதில் நீங்கள் பாடிடும் உங்களுடைய பாட்டுக்களைச் செவி ஏற்பேன்.

கணமாமயில்காள் கண்ணபிரான் திருக்கோலம் போன்று
அணிமாநடம் பயின்றாடுகின்றீர்க்கு அடி வீழ்கின்றேன்
பயம் ஆடு அரவு அணைப் பற்பலகாலமும் பள்ளிகொள்
மணவாளர் நம்மைவைத்த பரிசிது காண்மினே. 99

மாமயில் கூட்டங்களே! கண்ணபிரானின் அழகிய வடிவு போன்று திருவினைப் பெற்று அழகிய சிறந்த நடனம் பயின்று ஆடுகின்ற உங்களுடைய திருவடிகளைப் பணிகின்றேன். ஆடற்க. படமெடுத்து ஆடுகின்ற பாம்பினைப் படுக்கையாகக் கொண்டு பற்பல காலமும் பள்ளி கொள்ளும் மணவாளப்பெருமான் எனக்கு அளித்திருக்கும் பரிசான எழிலிழந்த தனிமை நிலை காண்மின்!

நடமாடித்தோகை விரிக்கின்ற மாமயில்காள் உம்மை
நடமாட்டம் காணப்பாவியேன் நானோர் முதல்இலேன்
குடமொடு கூத்தன்கோவிந்தன் கோமிறை செய்துஎம்மை
உடைமொடுகொண்டான் உங்களுக்கு இனிஒன்று போதுமே. 100

நடனமாடித் தோகை விரிக்கின்ற அழகிய மயில்களே! உங்களுடைய நடனத்தைப் பார்ப்பதற்கு நான் ஒரு கைம்முதலும்

இல்லாப் பாவியேன்! குடக் கூத்தாடிய கோவிந்தன் ஆகிய மன்னவன் குற்றம் இழைத்து என் எழிலும் முதலும் கொண்டு சென்றான். இவ்வாறிருக்க என் முன் கூத்தாடி என்னை வருத்துகின்ற செயலொன்று உங்களுக்குத் தகுமோ?

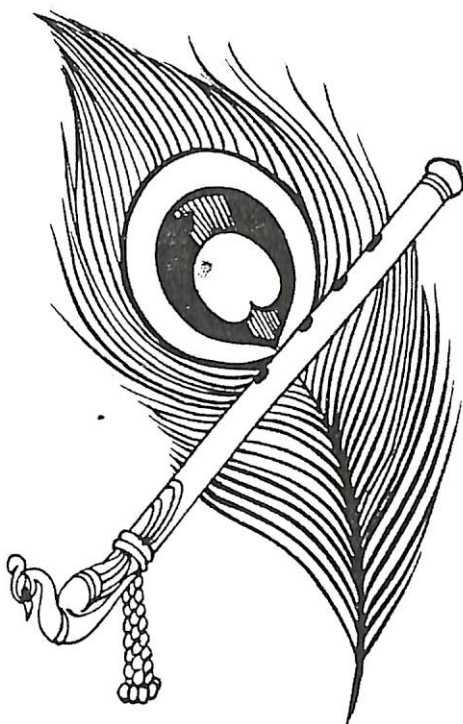
மழையே மழையே மண்புறம்பூசி உள்ளாய்நின்ற
மெழுகு ஊற்றினால்போல் ஊற்றுவதுபோல் திருவேங்
கடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற அழகர் பிரான் என் நெஞ்சத்தில்
ஊற்றாகி உட்சென்று நான் அணைக்கும் வண்ணம் தங்கி என்னை
இணைத்துக் கொண்டிருக்குமாறு அருள் பொழிய வல்லையோ?

கடலேகடலே உன்னைக் கடைந்து கலக்குறுத்து
உடலுள்புகுந்து நின்றுஊறல் அறுத்தவர்க்கு என்னையும்
உடலுள்புகுந்து நின்றுஊதல் அறுக்கின்ற மாயர்க்குஎன்
நடலைகள்எல்லாம் நாகஅணைக்கே சென்று உரைத்தியே.102

கடலே! கடலே! உன்னைக் கடைந்து கலக்கி உன் உடலுள் புக்கு
நின்று நின் அமுதத்தைக் கொண்டவர்க்கு, என்னுடைய நெஞ்சில்
புக்கு நீங்கா நின்று என் நலங்களைக் கொண்ட மாயவர்க்கு
அதனால் உண்டாய துன்பங்களை அப்பெருமானின் படுக்கையாக
விளங்கும் பாம்பிடமே சென்று சொல்லுவாயா?

நல்ல எந்தோழி நாகஅணைமிசை நம்பரர்
செல்வர் பெரியர் சிறுமானிடவர் நாம்செய்வதென்
வில்லிபுதுவை விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை
வல்லபரிசு வருவிப்பரேல் அது காண்டுமே.

என் உயிர்த் தோழியே! பாம்பின்மீது பள்ளி கொண்டிருக்கும் நம் பெருமான் பெருஞ்செல்வர். எல்லாரினும் பெரியர்! சிறு மானிடவர் ஆகிய நாம் என்ன செய்ய வல்லோம்? திருவில்லி புத்தூர் விட்டு சித்தர் தாம் வணங்கும் பெருமானை ஈங்கு எழுந்தருளுமாறு அழைப்பராகில் அதுவே நமக்குச் சிறந்ததோர் பரிசாகக் கொண்டு பெருமானைத் தொழப் பெறுவோமாக!

பதினோராம் திருமொழி

**திருவரங்கத்துப் பெருமானைக்
காமுறல்**

தாம்உகக்கும் தம்கையில் சங்கமே போலாவோ
யாம்உசக்கும் மென்கையில் சங்கமும் ஏந்துஇழையீர்
தீமுகத்து நாகஅணைமேல் சேரும் திருவரங்கர்
ஆமுகத்தை நோக்காராய் அம்மனே, அம்மனே! 105

ஏந்திழையீர்! நான் விருப்புற்றுக் கையில் அணிந்துள்ள
வளைகள் எம்பெருமான் தம் திருக்கையில் கொண்டுள்ள சங்கொடு
ஒவ்வாதோ? கொடியதான முகத்தினை யுடைய பாம்பினது
படுக்கையின் மீது பள்ளி கொள்ளா நின்ற திருவரங்கநாதர் எனது
முகத்தை நோக்குகின்றாரில்லையே. அந்தோ! அந்தோ!

எழிலுடைய அம்மனையீர் என்அரங்கத்து இன்அமுதர்
குழலழகர் வாயழகர் கண்ணழகர் கொப்பூழில்
எழுகமலப் பூவழகர் எம்மானார் என்னுடைய
கழல்வளையத் தாமும் கழல்வளையே ஆக்கினரே. 105

எழிலார் அன்னையீர்! திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற
இன்னமுதமாகியவரும் குழலழகரும் திருவாயழகரும் கண்ண

ழகரும் கொப்பூழில் தாமரை மலர் எழப் பெற்ற அழகரும் ஆகிய
என் மணவாளர் என்னுடைய கை வளைகளைக் கையினின்றும்
கழலும் வளைகளாக்கினாரே!

பொங்குஓதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும்
அங்காதுஞ் சோராமே ஆள்கின்ற எம்பெருமான்
செங்கோ லுடைய திருவரங்கச் செல்வனார்
எங்கோல் வளையால் இடர்தீர்வர் ஆகாதே.

106

பொங்கி யெழும் அலைகடலாலே சூழப்பெற்ற மண்ணுலகும்
விண்ணுலகும் சிறிதும் குறைவுறா வண்ணம் ஆள்கின்ற
எம்பெருமான் திருவரங்கத்தே - எழுந்தருளிய செங்கோல் உடைய
செல்வனார் - கழற்றிச் சென்ற என் கை வளையல்களால் தம்
குறைகளெல்லாம் தீர்ந்து நிறைவு பெறுவார் அன்றோ?

மச்சஅணி மாடம் மதிள்அரங்கர் வாமனனார்
பச்சைப் பசுந்தேவர் தாம்பண்டு நீர்ஏற்ற
பிச்சைக் குறையாகி என்னுடைய பெய்வளைமேல்
இச்சை உடையரேல் இத்தெருவே போதாரே.

107

அழகிய மேற்றளங்களைக் கொண்ட மாடங்களையும் மதில்களையும்
உடைத்தாய திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக் கின்றவர் முன்னம்
வாமன அவதாரம் எடுத்த பசுமை நிறைந்த மேனியை உடையவராவார்.
அவர் பண்டு மாவலியிடத்தில் பெற்ற பிச்சையிலே குறையுண்டாகி
யதாலே அக் குறையை நிறைவு செய்வான் வேண்டி என்னுடைய
கைவளை மீது விருப்பம் கொண்ட வராகி அவற்றைப் பெற்றுச்
செல்வதற்காகவேனும் இந்த வீதி வழியாகப் போதருள மாட்டாரோ?

பொல்லாக் குறளுருவாய்ப் பொய்கையில் நீர்ஏற்று
எல்லா உலகும் அளந்துகொண்ட எம்பெருமான்
நல்லார்கள் வாழும் நளிர்அரங்க நாகஅணையான்
இல்லாதோம் கைப்பொருளும் எய்துவான் ஒத்துள்ளே.

108

திருவழகு கூட்டப் பெறா உருவுடன் பொற்கரங்களினால் பிச்சை பெற்று அனைத்துலகம் தன் வசம் ஆக்கிக் கொண்ட நல்லார்கள் வாழ்கின்ற பெருமைமிகு திருவரங்கத்தில் பெருநாகம் தனை மலர்ப் படுக்கையாகக் கொண்டுள்ள எம் பெருமான் எளியவளான என் கைப் பொருளையும் கொள்ளை கொள்வானை ஒத்து நின்றான்.

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரிநீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்றார்க்கும் எய்தாது நான்மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார்என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே. 109

காவிரியாறு விளைநிலங்களில் எல்லாம் பாய்ந்து வளமாக்கும் திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற செல்வனார் எல்லாப் பொருள்களிலும் உட்பொருளாய் நின்று ஒருவருக்கும் கைப்படாமல் நான்மறையின் சொற்பொருளாய் விளங்கும் எம்பெருமான் கைப்பொருள்களையெல்லாம் முன்னமே கொண்டதுமின்றி இப்போது எனது உடலை - உடலுள் உறைஆன்மாவைக் கொள்ளை கொண்டாரோ?

உண்ணாது உறங்காது ஒலிகடலை ஊடுஅறுத்து
பெண்ஆக்கை ஆப்புண்டு தாமுற்ற பேச்தெல்லாம்
திண்ணார் மதில்குழ் திருவரங்கச் செல்வனார்
எண்ணாதே தம்முடைய நன்மைகளே எண்ணுவரே. 110

திண்மையான மதிற் சுவர்கள் சூழ்ந்த திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற செல்வனார் (இராம அவதாரத்தில்) பெண்ணுடலின் (சீதையின்) மீதுற்ற பற்றுதலால் உண்ணாமல் உறங்காமல். ஒலிக்கின்ற அலைகளையுடைய கடலுக்கு அணை எழுப்புவித்துத் தாமுற்ற வருத்தமெலாம் மறந்துற்ற வராய் இப்போது தம்முடைய நன்மையையே கருதுப வராயினாரே!

பாசி தூர்த்துக் கிடந்த பண்டுஒருநாள்
 மாசு உடம்பில் நீர்வாரா மானம் இலாப்பன்றிஆம்
 தேசுஉடைய தேவர் திருவரங்கச் செல்வனார்
 பேசி இருப்பனகள் பேர்க்கவும் பேராவே.

111

முன்னொரு காலத்தில் பாசி படர்ந்து கிடந்த பார்மகளுக்காக
 மாசுடை நீரானது ஒழுகா நிற்க, பன்றி வடிவு கொண்ட திருவரங்க
 நாதர் முன்னம் பேசிய பேச்சுக்களை நினைவிலிருந்து நீக்கப்
 பார்த்தாலும் நீங்கா நிற்கின்றன.

கண்ணாலம் கோடித்துக் கன்னிதன்னைக் கைப்பிடிப்பான்
 திண்ணார்ந் திருந்த சிசுபாலன் தேசுழிந்து
 அண்ணார்ந் திருக்கவே ஆங்குஅவளைக் கைப்பிடித்த
 பெண்ணாளன் பேணும் ஊர்பேரும் அரங்கமே.

112

கன்னியாகிய ருக்மிணியை மண முடித்துக் கைப்பிடிக்கப்
 போவதாக உறுதியாக நினைத்துக் கொண்டிருந்த சிசுபாலன்
 அவமானப்பட்டு ஆகாயத்தை நோக்கியிருந்த வேளையில்,
 ருக்மிணியை மணம் புரிந்த பெண்டிராய்ப் பிறந்தோர்க் கெல்லாம்
 உற்ற துணைவனாகப் போற்றப்படும் பெருமான் விரும்பி எழுந்
 தருளியிருக்கும் திருத்தலத்தின் பெயரும் திருவரங்கமேயாம்!

செம்மை உடைய திருவரங்கர் தாம்பணித்த
 மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்
 தம்மை உகப்பாரைத் தாம்உகப்பார் என்னும்சொல்
 தம்மிடையே பொய்யானால் சாதிப்பார் ஆர்இனியே,

113

செம்மையுடைய திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற திரு
 வரங்க நாதர் தம் திருவாயால் அருளிச் செய்த மெய்ம்மை நிறை
 பேருரையை விட்டு, சித்தர் செவியேற்று இருப்பர். “தம்மை விரும்பின
 வர்களைத் தாமும் விரும்புவர்” என்னும் கருத்துரை பெருமானிடத்
 திலேயே பொய்யாகிப் போயின் இனிச் சாதிப்பவர் யார்?

பன்னிரண்டாம் திருமொழி

**கண்ணன் உறையும் திருப்பதிகளில்
தன்னையும் உய்த்திட வேண்டல்**

மற்றிருந்தீர்கட்கு அறியல்ஆகா மாதவன் என்பதோர் அன்பு தன்னை
உற்றிருந்தேனுக்கு உரைப்பதுஎல்லாம் ஊமையரோடு செவிடர்வார்த்தை
பெற்றிருந்தானை ஒழியவே போய்ப்பேர்த்து ஒருதாய் இல்வளர்ந்த நம்பி
மற்பொருந்தாமல் களம்அடைந்த மதுரைப் புறத்து என்னை உய்த்திடுமின். 114

என்னிடத்தே மாறுபாடாக இருக்கின்ற உங்களால் அறிய
முடியாத மாதவன் என்பதோர் அன்பினைப் பெற்றிருக்கும் எனக்கு
நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் ஊமையரோடு செவிடர் உரையாடுதல்
போன்று பயனில்லாதவையே! பெற்ற அன்னையாகிய தேவகியை
விட்டுப் பிரிந்து மற்றொரு தாயாகிய யசோதையின் இல்லத்தில்
வளர்ந்தவனும் மற்போருக்கு மல்லர்கள் மற்களம் அடையும்
முன்னே அங்கு போய்ச் சேரும் கண்ணபிரானுடைய மதுராபுரிக்கு
அருகில் என்னைக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விடுங்கள்.

நாணிஇனியோர் கருமயில்லை நால்அயலாரும் அறிந்தொழிந்தார்
பாணியாதுஎன்னை மருந்துசெய்து பண்டுபண்டு ஆக்க உறுதிர்ஆகில்
மாணிஉருவாய் உலகளந்த மாயனைக்காணில் தலைமறியும்
ஆணையால்நீர்என்னைக் காக்கவேண்டில் ஆய்ப்பாடிக்கே உய்த்திடுமின். 115

ஊரில் வாழும் யாவரும் கண்ணபிரான்மீது நானுற்ற காதலை அறிந்து கொண்டனர். இனி நான் வெட்கப்பட்டுப் பயனில்லை. நீங்கள் என்னை நான் முன்பிருந்தவாறு ஆக்க நினைப்பீராயின், என்னை உண்மையாகவே காக்க விரும்புவீரேயாயின் - என்னைத் திருவாய்ப்பாடியிலே சேர்த்து விடுங்கள். ஆங்கே, வாம உருக் கொண்டு உலகு அளந்த மாயவனாகிய எம்பெருமானைக் காணில். என் காம வருத்தம் நீங்குறும்.

தந்தையும்தாயும் உற்றாரும்நிற்கத் தனிவழியே போயினாள்என்னும் சொல்லு வந்தபின்னைப் பழிகாப்பு அரிது மாயவன்வந்து உருக்காட்டுகின்றான் கொந்தளம் ஆக்கிப்பரக்கழித்துக் குறும்பு செய்வானோர் மகனைப்பெற்ற நந்தகோபாலன் கடைத்தலைக்கே நள்ளிருட்கண் என்னை உய்த்திடுமின். 116

“தாயும், தந்தையும், உற்றாரும், உறவினரும் மணம் புரிவிக்கக் காத்திருக்கையில், தான்தோன்றித் தன்மாக இப் பெண் வெளியேறி விட்டாள்!” என்ற பேச்சு எழுந்த பின் அப்பழிச் சொல் தடுத்தல் கடினம். மாயவனோ என் முன் எழுந்தருளி எழில் வடிவம் காட்டு கின்றான். கன்னியர் கூந்தலைப் பற்றிக் குறும்பு செய்து விளையாடும் ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றவனான நந்தகோபாலன் திருமானிகையின் வாயிலிலே நடுயாமத்தில் என்னைக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விடுங்கள்.

அங்கைத் தலத்திடை ஆழிகொண்டான் அவன்முகத்து அன்றி விழியேன்என்று செங்கச்சு கொண்டு கண்ணாடை ஆர்த்துச் சிறுமானிடவரைக் காணிவ்நானும் கொங்கைக் தலம் இவைநோக்கிக் காணீர் கோவிந்தனுக்கல்லால் வாயில்போகா இங்குத்தை வாழ்வை ஒழியவேபோய் யுமுனைக்கரைக்கு என்னை உய்த்திடுமின். 117

அழகிய கைத்தலத்திலே ஆழி ஏந்தியிருக்கும் கண்ணபிரானின் திருமுகத்திலேயன்றி மற்றெவர் முகத்திலும் விழிக்க மாட்டேன் என்று சிறந்த கஞ்சுக ஆடையில் கண்களை மூடிச் சிறு

மானிடவரைக் கண்டால் நாணிடும் என் கொங்கைகளை நோக்கிக்
காணீர்! இவை கண்ணபிரானைத் தவிர மற்றெவருடைய வீட்டு
வாயிலையும் காண மாட்டா! நான் இந்த இடத்திலே வாழ்வதை
யொழித்து யமுனை நதிக் கரைக்கு என்னைக் கொண்டு போய்ச்
சேர்த்து விடுங்கள்.

*ஆர்க்குமென் நோய்இது அறியலாகாது அம்மனைமீர் துழித்படாதே
கார்க்கடல் வண்ணன் என்பான் ஒருவன் கைகண்டயோகம் தடவத் தீரும்
நீர்க்கரை நின்ற கடம்பைஏறிக் காளியன் உச்சியில் நடடம்பாய்ந்து
போர்க்களமாக நிருத்தம்செய்த பொய்கைக் கரைக்குஎன்னை உய்த்திடுமின். 118*

என் காம வருத்தமானது யாராலும் அறிய இயலாதது.
அன்னையீர்! நீங்கள் துன்பப்படாமல், காளிங்க மடுவின் கரையோரம்
வளர்ந்த கடம்பை மரத்தின் மேலேறிக் காளியநாகத்தின் உச்சியீது
கூத்தாடு வகையாகக் குதித்துப் போர்க்களமாகக் கூத்தாடிய
பொய்கைக் கரைக்கு என்னைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து விடுங்கள்.
ஆங்கு, கார்க்கடல் நிறமொத்த கண்ணபிரான் என்பானொருவன்
தன் திருக்கரங்களினால் என் மெய் தீண்டுவானாயின் என் நோய்
நீங்குறும், இதுவே என் நோய்க்குக் கைகண்ட மருந்து!

*கார்த்தன் முகிலும் கருவினையும் காயாமலரும் கமலப்பூவும்
ஈர்த்திடுகின்றன என்னை வந்திட்டு இருடிகேசன் பக்கல் போகேயென்று
வேர்த்துப் பசித்து வயிறசைந்து வேண்டுஅடிசில் உண்ணும்போது ஈதென்று
பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக் கொள்ளும் பத்தவிலோசனத்து உய்த்திடுமின். 119*

குளிர்ந்த கரிய மேகங்களும் கருவிளைப் பூக்களும், காயாம்
பூக்களும் தாமரை மலர்களும் ஈங்கு போந்திட்டு இருடிகேசன்
பக்கலில் செல்வாய் என்று கூறி என்னை ஈர்த்திடுகின்றன. ஆநிரை
மேய்த்தமையால் உடல் வியர்த்துப் பசியினால் வயிறு தளர்ந்து
ஆயன் அடிசில் வேண்டி உண்ணும் வேளை இதுவெனப்

பார்த்திருந்து பெருங்கருணை கொண்டருளும் பக்தவிலோசனம் என்கிற தலத்திலே என்னைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து விடுங்கள்.

வண்ணத்திரிவும் மனம்குழைவும் மானம் இலாமையும் வாய்வெளுப்பும் உண்ணல்உறாமையும் உள்மெலிவும் ஓதநீர் வண்ணன் என்பானொருவன் தன் அம்துழாய் என்னும் மாலைகொண்டு சூட்டத்தனியும் பிலம்பன் தன்னைப் பண்அழியப் பலதேவன் வென்றபாண்டி வடத்துஎன்னைஉய்த்திடுமின். 120

அலைகடல் நிறமொத்தவனாகிய கண்ணபிரான் அணிந்திருக்கும் அழகான குளிர்ந்த திருத்துழாய் கொண்டு தொடுக்கப் பெற்ற மாலையினை எனக்குச் சூட்டினால் என் மேனியின் வண்ண மாறுபாடும், மனத் தளர்ச்சியும், மானமிலா தொழிந்தமையும் இதழ்கள் வெளுத்துப் போனமையும் உண்ணுதல் வேண்டிடாமையும் என்னை விட்டு நீங்குறும். எனவே, பலதேவன் பண்டு பிலம்பன் என்கிற அசுரனைச் சீர்குலையுமாறு வென்ற இடமாகிய பாண்டீரம் என்னும் ஆல மரத்தினருகில் என்னைக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விடுங்கள்.

கற்றினம் மேய்க்கலும் மேய்க்கப் பெற்றான் காடுவாழ் சாதியுமாகப் பெற்றான் பற்றி உரவிடை ஆப்பும்உண்டான் பாவிகான் உங்களுக்கு ஏச்சக் கொலோ கற்றனபேசி வசவுஉணாதே காலிகள்உய்ய மழைதடுத்திக் கொற்றக்குடைஆக ஏந்நிநின்ற கோவர்த்தனத்து என்னை உய்த்திடுமின். 121

ஆநிரை மேய்ப்பதைத் தொழிலாகப் பெற்றான்; கானில் வாழும் இனத்தார் போலவும் ஆயினான்; உரலில் பிடித்துக் கட்டப்பட்டவும் பெற்றான் என்றெல்லாம் இகழ்ச்சியுரை பகர்வதே உங்களுக்குத் தொழிலாயிற்றோ, பாவிகளே! நீங்கள் கற்றனவற்றையெலாம் கூறி என் இழிவுரைக்கு ஆளாகாதீர்! ஆநிரை உய்யுமாறு அடை மழையைத் தடை செய்து கொற்றக் குடை போல் கண்ண பிரானால் ஏந்தி நிற்கப்பட்ட கோவர்த்தன மலையினருகே என்னைக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விடுங்கள்.

கூட்டில் இருந்து கிளிஎப்போதும் கோவிந்தா கோவிந்தா என்று அழைக்கும் ஊட்டுக்கொடாது செறுப்பனாகில் உலகளந்தான் என்று உயரக்கூவும் நாட்டில் தலைப்பழியெய்தி உங்கள் நன்மைஇழந்து தலைஇடாதே சூட்டுயர் மாடங்கள் சூழ்ந்துதோன்றும் துவராபதிக்கு என்னை உய்த்திடுமின். 122

கூட்டில் இருந்தவாறு கிளி எப்போதும் கோவிந்தா கோவிந்தா என்று அழைக்கின்றது. நெல் கொடுக்காது வருத்தினால், 'உலகளந்தா' என்று உரக்கக் கூவுகின்றது. உலகில் பெரும் பழி எய்தி உங்களது நன்மைகளை யெல்லாம் இழந்து தலை கவிழும் நிலை உறா வண்ணம் உயர்ந்த மாடங்களால் சூழப்பெற்று விளங்குகின்ற துவராபதிக்கு என்னைக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விடுங்கள்.

மன்னுமதுரை தொடக்கமாக வண்துவாரபதி தன்அளவும் தன்னைத் தமர்உய்த்துப் பெய்ய வேண்டித் தாழ்குழலான் துணிந்த துணிவைப் பொன்னியல் மாடம் பொலிந்துதோன்றும் புதுவையர்கோன் விட்டு சித்தன்கோதை இன்னிசையால் சொன்ன சொஞ்சொல்மாலை ஏத்தவல்லார்க்கு இடம் வைகுந்தமே 123

பொன்னிறமான மாடங்களினால் பொலிவுற்று இலங்கும் திருவில்லிபுத்தூரில் வாழ்நார்க்குத் தலைவனாக விளங்குகின்ற விட்டுசித்தனின் கோதையும் தாழ்குழலினை உடையவளுமாகிய ஆண்டாள் தன்னை மதுரை தொடங்கித் துவராபதி வரையிலும் கொண்டு போய்ச் சேர்க்குமாறு உறவினரைத் திடமுடன் உறுதி செய்து வேண்டிய, இனிய இசையோடு இணைத்தருளிய செம்மைமிகு திருமொழியை ஓத வல்லவர்களுக்கு உரிய இடம் வைகுந்தமேயாம்!

பதின்மூன்றாம் திருமொழி

**அரங்கனின் பொருட்கொண்டு
அவலம் தணிமின் என வேண்டல்**

கண்ணன் என்னும் கருந்தெய்வம் காட்சிப்பழகிக் கிடப்பேனை
புண்ணில் புளிப்பெய்தால்போலப் புறநின்றழகு பேசாதே
பெண்ணின் வருத்தமறியாத பெருமான்அறையில் பீதக
வண்ண ஆடைகொண்டுஎன்னை வாட்டம் தணிய வீசீரே. 124

கண்ணன் என்னும் கருந் தெய்வத்தின் தோற்றத்தில் ஆழ்ந்து
உழலும் என்னைப் புறத்தே நின்று புண்ணிலே புளி நீர் பெய்தாற்
போல் உங்கள் இழிமொழியினால் என்னை மேலும் இகழ்தலை
யொழித்துப் பெண்ணின் துன்பத்தை அறியாதவனாயிருக்கின்ற
கண்ணபிரானின் திருவரையில் அணிவித்திருக்கும் அழகிய பீதக
ஆடையைக் கொண்டு வந்து என் காம வருத்தம் தணியுமாறு என்
மேனி மீது வீசுங்கள்!

பாலாலிலையில் துயில்கொண்ட பரமன்வலைப்பட்டிருந்த தேனை
வேலால் துன்னம்பெய்தால்போல் வேண்டிற்றுஎல்லாம் பேசாதே
கோலால் நிரைமேய்த்து ஆயனாய்குடந்தைக் கிடந்தக் குடம்ஆடி
நீலார் தண் அம்துழாய்கொண்டுஎன் நெறிமென் குழல்மேல் சூட்டிரே. 125

பால்நிறை ஆலிலையில் கண் வளர்ந்த கண்ணபிரானுடைய வலையில் ஆட்பட்டிருக்கும் என்னை வேலினைக் கொண்டு துளையிட்டாற் போல் உங்களுக்குத் தோன்றினபடியெல்லாம் பழித்துரைக்காது, கோவலனாய்க் கோலைக் கொண்டு ஆநிறை மேய்த்துக் குடக்கூத்தாடிக் குடந்தையிலே உறைந்த கண்ணுடைய பசுமையான, குளிர்ந்த அழகிய திருத்துழாயைக் கொண்டு வந்து என் செறிந்த மென்மையான கூந்தலில் சூட்டுங்கள்.

கஞ்சைக் காய்ந்தகருவில்லி கடைக்கண்என்னும் சிறைக்கோலால் நெஞ்சு ஊடுருவவேவுண்டு நிலையும் தளர்ந்து நைவேனை அஞ்சேல் என்னானவன்ஒருவன் அவர் மார்அணிந்த வனமாலை வஞ்சியாதே தருமாகில் மார்வில்கொணர்ந்து புரட்டிரே. 126

கம்சனை ஒறுத்த வில்லொத்த கரிய புருவத்தினையுடைய கண்ணபிரானின் கடைக்கண்ணாகிய நுண்மையான அம்பினால் என் நெஞ்சு ஊடுருவப் பெற்று, வெந்துற்று, நிலையும் தளர்ந்து வருந்திக் கிடக்கின்ற என்னை நோக்கிக் கண்ணபிரான் 'அஞ்சேல்' என்று கூறாமலிருக்கிறான். அப் பெருமான் தன் திருமார்பில் அணிந்திருக்கும் வனமாலையையேனும் வஞ்சியாது தந்தருள் வானாகில், அதைக் கொணர்ந்து என் மார்பில் வெம்மை தணியுமாறு புரட்டுங்கள்.

ஆரேஉலகத்து ஆற்றுவார் ஆயர்பாடி கவர்ந்துஉண்ணும் காரேறுஉழக்க உழக்குண்டு தளர்ந்தும்முறித்தும் கிடப்பேனை ஆராவமுதம் அனையான்தன் அமுதவாயில் ஊறிய நீர்தான்கொணர்ந்து புலராமே பருக்கிஇளைப்பை நீக்கிரே. 127

ஆயர்பாடியை தன் அருளால் கவர்ந்துகொண்ட கறுத்த காளை போன்ற கண்ணனின் நினைவால் தளர்ந்து புலர்ந்து கிடக்கின்ற என்னைத் தேற்றுவார் இவ்வுலகில் யார்? தெவிட்டாத அமுதினை யொத்த அக் கண்ணபிரானின் திருவாயில் ஊறிய நீரையேனும்

துரை தண்டபாணி

உலராமல் கொணர்ந்து பருகச் செய்து என் இளைப்பை நீக்குவியுங்கள்.

அழிலும்தொழிலும் உருக்காட்டான் அஞ்சேல் என்னானவன் ஒருவன் தழுவி முழுசிப் புகுந்துஎன்னைச் சுற்றிச்சுழன்று போகானால் தழையின்பொழில்வாய் நிரைப்பின்னே நெடுமால்ஊதி வருகின்ற குழலின்துளைவாய் நீர்கொண்டு குளிரமுகத்துத் தடவீரே. 128

கண்ணீர் மல்கிக் கைதொழினும் திருவடிவைக் காட்டாதுள்ளான்; அஞ்சேல் என்னும் வாய்மொழியும் வழங்காதுள்ளான். அப்பெருமானாகிய கண்ணன் ஈங்குற்று என்னைத் தழுவிச் சுற்றிச் சுழன்று அகலாதிருக்கின்றான் போன்றதோர் நினைவே கொண்டு ஆற்றா திருக்கின்ற எனக்குப் பீலிக் குடைகள் ஒத்த சோலையின் கண் ஆநிரையின் பின் அவன் ஊதிக்கொண்டு வரும் புல்லாங் குழலின் துளை வழியே சிந்தும்அவன் இதழ் நீரைக் கொண்டு வந்து என் முகத்தில் தெளித்து என் வெம்மையைத் தணிவியுங்கள்.

நடைஒன்றுஇல்லா உலகத்து நந்தகோபன் மகள்ளன்னும்
கொடியகடிய திருமாலால் குளப்புக்கூறு கொளப்பட்டு
புடையும் பெயரகில்லேன்நான் போட்கன்மிதித்த அடிப்பாட்டில்
பொடித்தான் கொணர்ந்து பூசீர்கள் போகாஉயிர் என் உடம்பையே. 129

நன்னடை யொன்றில்லா இந்நானிலத்தில் நந்தகோபன் மகன் என்னும் கருணையிலாக் கடின சித்தமுடைய கண்ணன் மீதுற்ற காதலால் நான் மென்மேலும் இன்னலுற்று இடம் பெயரவும் இயலாது போதல் செய்ய உயிரோடு இருக்கும் என் உடம்பின்மீது, பொய்யனான அக் கண்ணபிரானின் திருவடிப் பட்ட இடத்திலுண்டான மண் துகளையேனும் கொண்டு வந்து பூசுங்கள்.

வெற்றிக்கருளக் கொடியான் தன்மீது ஆடாஉலகத்து
வெற்றவெறிதே பெற்றதாய் வேம்பேஆக வளர்த்தாளே
குற்றமற்ற முலைதன்னைக் குமரன்கோலம் பணைத் தோளோடு
அற்றகுற்றம் அவைதீர அணையஅமுக்கிக் கட்டிரே. 130

வெற்றிகொள் கருடக் கொடியையுடைய எம்பெருமானின்
இசைவிற்கு மாறாக, ஆடா இவ்வுலகில் அவனைப் பெற்ற
அன்னை அவன் ஒருவர்க்கும் பயனின்றிப் போகுமாறு
வேம்பேயாக வளர்த்தாளே! அவன் இங்கு வாராதிருந்தும்
என்னைப் பாராதிருந்ததுமான குற்றம் தீரும்படியாக, குற்றமற்ற என்
கொங்கைகளை குமரனாகிய எம்பெருமானின் அழகிய பணைத்
தோளோடு தழுவியிருக்கும்படியாக அமுந்தக் கட்டுங்கள்.

உள்ளேஉருகி நைவேனை உள்ளோஇலளோ என்னாத
கொள்ளைகொள்ளிக் குறும்பனைக் கோவர்த்தனைகைக் கண்டக்கால்
கொள்ளும்பயன் ஒன்றில்லாத கொங்கைதன்னைக் கிழங்கோடும்
அள்ளிப்பறித்திட்டவன் மார்விலெறிந்து என் அழலைத் தீர்வேனே. 131

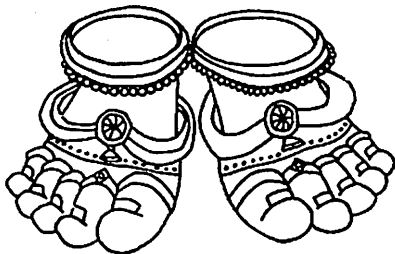
உள்ளத்தே அவனை நினைந்து நினைந்து உருகி உடல்
மெலிந்து கொண்டிருக்கும் என்னை, அவன் உயிருடன்
இருகின்றாளா இல்லையா என்று பாராதிருக்கும் கண்ணனை,
என்னையே கொள்ளை கொண்ட குறும்பனை, கோவர்த்தனைகைக்
காண்பேனாயின், பெற்றிருப்பதாலே பயன் ஏதும் இல்லாதிலங்கும்
என் கொங்கைகளை வேருடன் பற்றிப் பிடுங்கி அவனது
திருமார்பில் எறிந்துவிட்டு என் துன்பத்தைப் போக்கிக் கொள்வேன்.

கொம்மை முலைகள்இடர் தீர்கோவிந்தற்கு ஓர்குற்றேவல்
இம்மைப் பிறவிசெய்யாதே இனிப்போய்ச் செய்யும் தவந்தான்என்
செம்மையுடைய திருமார்வில் சேர்த்தானேனும் ஒருநான்று
மெய்ம்மைசொல்லி முகம்நோக்கி விடைதான்தரும் ஏல்மிகநன்று. 132

கண்ணபிரானுக்கு நான் இந்தப் பிறவியில் திரண்ட என் கொங்கைகளின் வருத்தம் தீருமாறு ஒரு பணிவிடையும் செய்யப் பெறாமல் போனால் இனிப்போய்ச் செய்யக்கூடிய தவந்தான் என்ன? எம்பெருமான் ஒரு நாள் இங்குப் போந்து செம்மையுடைத் தான தன் மார்பில் விளங்குமாறு என்னைச் சேர்த்துக் கொள் வானாகில் இசைவாகும். அன்றேனும், என் முகத்தை ஏறநோக்கி (உன்னை ஏற்றுக் கொள்வேன்; அந்நாள்வரை காத்திரு என்று (மெய்ம்மை) பேசி விடைதந்து போவானேயானால் மிகவும் நன்றாகும்.

அல்லல்விளைத்த பெருமானை ஆயர்பாடி கணிவிளக்கை வில்லிபுதுவை நகர்நம்பி விட்டுசித்தன் வியன்கோதை வில்லைத்துளைத்த புருவத்தாள் வேட்கையுற்று மிகவிரும்பும் சொல்லைத்துதிக்க வல்லார்கள் துன்பக்கடலுள் துவளாரே. 133

சிறப்பினால் வில்லினை விஞ்சிய புருவத்தினையுடையவரும் பெருமைமிகு திருவில்லிபுத்தூரின் தலைவராக விளங்கும் விட்டு சித்தரின் மகளுமான ஆண்டாள் தனக்கு அல்லல் விளைத்தவனும் ஆயர்பாடியின் அணிவிளக்காய்த் திகழுபவனுமான கண்ண பிரான்பால் வேட்கை மிகவுற்று அருளிச் செய்த பாசுரங்களைப் போற்றிப் பாட வல்லவர்கள் துன்பமாகிய கடலுள் ஆழ்ந்திடார்.

பதினான்காம் திருமொழி

**விருந்தாவனத்தே கோதை
பரந்தாமனைக் காணல்**

பட்டி மேய்ந்தோர்காரேறு பலதேவர்க்குஓர் கீழ்க்கன்றாய்
இட்டறிட்டு விளையாடி இங்கேபோதக் கண்டிரே
இட்டமான பசுக்களை இனிதுமறித்து நீரூட்டி
விட்டுக்கொண்டு விளையாட விருந்தாவனத்தே கண்டோமே. 134

பலராமனுக்கு இளையவனாய் கண்ணன் என்னும் கருத்ததோர்
காளை யொருவன் கட்டுக்காவல் ஏதுமின்றி இன்பந் துய்த்துச்
செருக்கித் திரிந்து இங்கே வரக் கண்டார்களா? ஆநிரையைத் தான்
விரும்பியவாறு இனிதே மறித்து மேய்த்து நீர் பருகுவித்து
விருந்தாவனத்தே அப்பெருமான் விளையாடிக் கொண்டிருக்கக்
கண்டு களித்தோம்.

அனுங்களன்னைப் பிரிவுசெய்து ஆயர்ப்பாடி கவர்ந்துஉண்ணும்
குணங்குநாறிக் குட்டேற்றைக் கோவர்த்தனைகை கண்டிரே
கணங்களோடு மின்மேகம் கலந்தால்போல் வனமாலை
மினுங்கநின்று விளையாட விருந்தாவனத்தே கண்டோமே. 135

நான் வருந்தும்படியாக என்னை நீங்கி ஆய்ப்பாடி மேவி ஆங்கு இன்பம் நுகர்ந்து வெண்ணெய் உண்ட நாற்றம் வீசப் பெறுபவனாகிய இளைய காளையாம் கண்ணனைக் கண்டீர்களா? மின்னலும் மேகமும் கலந்தாற் போன்று கருத்த மேனியிலே வனமாலை திகழ்ப்பெற்ற கண்ணன் விருந்தாவனத்தே தன் தோழர் குழாத்துடன் விளையாடிக் கொண்டிருக்கக் கண்டு களித்தோம்.

மாலாய்ப்பிறந்த நம்பியை மாலேசெய்யும் மணாளனை
ஏலாப்பொய்கள் உரைப்பானை இங்கேபோதக் கண்டீரே
மேலால்பரந்த வெயில்காப்பான் வினதைசிறுவன் சிறகென்னும்
மேலாப்பின்கீழ் வருவானை விருந்தாவனத்தே கண்டோமே. 136

கருமை நிறங்கொண்டு பிறந்த பெருமானை - மையலே செய்யும் மணாளனை - பொருந்தாப் பொய்கள் பலவும் பகர்வானை கண்ணபிரானை இங்கே வரக் கண்டீர்களா? உச்சிமீது பரவுகின்ற வெய்யில் மேனியில் வீழாது மறைக்கின்ற வினதையின் மகன் கருடனின் சிறகாகிய விதானத்தின் கீழ் எழுந்தருளா நின்ற அப்பெருமானை விருந்தாவனத்தே கண்டு களித்தோம்.

கார்த்தண் கமலக்கண்ணன்னும் நெடுங்கயிறு படுத்துள்ளனை
ஈர்த்துக்கொண்டு விளையாடும் ஈசன்தன்னைக் கண்டீரே
போர்த்தமுத்தின் குப்பாயப் புகர்மால்யானைக் கன்றேபோல்
வேர்த்துநின்று விளையாட விருந்தாவனத்தே கண்டோமே. 137

கரிய நிறமுடையதும் குளிர்ந்த தாமரை மலரினை யொத்ததுமான கண்களாகிய பெரும் அன்பினால் என்னைப் பிணித்து என்னைத் தான் போகுமிடமெங்கும் இழுத்துச் சென்று விளையாடும் கண்ணனைக் கண்டீர்களோ? முத்துக்கள் தரிக்கப் பெற்ற மேற்போர்வையுடைய, மேக நிறமெத்த யானைக் கன்று போல அப்பெருமான் விருந்தாவனத்தே வேர்வையுற்று நின்று விளையாடிக் கொண்டிருக்கக் கண்டு களித்தோம்.

மாதவன் என்மணியினை வலையில்பிழைத்த பன்றிபோல்
 ஏதுமொன்றும் கொளத்தாரா ஈசன்தன்னைக் கண்டீரே
 பீதகவாடை உடைதாழப் பெருங்கார்மேகக் கன்றேபோல்
 வீதியார வருவானை விருந்தாவனத்தே கண்டோமே. 138

என் மாதவ மணியினை, வலையிற் பிடிபட்டுப் பிழைத்த
 பன்றிபோல் யாதொன்றையும் பிறர்கொளத் தராதவனாக - ஒருவர்
 பிடியில் அகப்படாதவனாக நின்ற கண்ணபிரானைக் கண்டீர்களா?
 பொன்னிறமான பரிவட்டமானது தாழ விளங்க பெரிய கறுத்த மேகக்
 கன்று போல் திருவீதி நிறைந்திட வருவானை விருந்தாவனத்தே
 கண்டு களித்தோம்.

தருமம்அறியாக் குறும்பனைத் தன்கைச்சார்ங்கம் அதுவேபோல்
 புருவவட்டம் அழகிய பொருத்தம் இலியைக் கண்டீரே
 உருவுகரிதாய் முகம் செய்தாய் உதயபருப் பதத்தின்மேல்
 விரியும்கதிரே போல் வானை விருந்தாவனத்தே கண்டோமே. 139

நல்லறம் அறியாது குறும்பு செய்வதையே தொழிலாகக்
 கொண்டவனும், தன் திருக்கையில் ஏந்திய சாரங்கம் என்னும் வில்
 போன்ற வளைந்த அழகிய புருவத்தையுடையவனும், தன்னை
 உவந்து ஏற்க விழைவாரோடு பொருந்தி வாழ நினையாதவனு
 மாகிய கண்ணபிரானைக் கண்டீர்களா? கீழ்த்திசை மலைமுகட்டில்
 தோன்றும் ஞாயிறு போன்றவனும், கருத்த மேனியையும் சிவந்த
 முகத்தையும் கொண்டவனுமாகிய அப்பெருமானை விருந்
 தாவனத்தே கண்டு களித்தோம்.

பொருத்தம்உடைய நம்பியைப் புறம்போல்உள்ளும் கரியானை
 கருத்தைப் பிழைத்துநின்ற அக்கருமாழகிலைக் கண்டீரே
 அருத்தித் தாராகணங்களால் ஆரப்பெருகு வானம்போல்
 விருத்தம் பெரிதாய்வருவானை விருந்தா வனத்தே கண்டோமே. 140

எனக்கு எல்லா வகையிலும் பொருத்தம் உடைய நம்பியை மேனியைப் போல் மனமும் கறுத்தவனை, புணர்ந்திருந்த காலத்தே 'நின்னைப் பிரியேன்' என்றுரைத்த கூற்றினைக் காவாது தவறி நின்ற கரிய முகிலினை யொத்த அக்கண்ணனைக் கண்டீர்களா? யாவரும் விரும்பத்தக்க உடுக் கூட்டம் விரிந்து பரவியுள்ள வானம் போல் பெருங் கூட்டமாய் வருவானை விருந்தாவனத்தே கண்டு களித்தோம்.

*வெளியசங்கு ஒன்று உடையானைப் பீதகவாடை உடையானை
அளிநன்குடைய திருமாலை ஆழியானைக் கண்டீரே
களிவண்டு எங்கும் கலந்தாற்போல் கழம்பூங்குழல்கள் தடந்தோள்மேல்
மிளிரநின்று விளையாட விருந்தாவனத்தே கண்டோமே. 141*

வெண்ணிறச் சங்கொன்றுடையவனை, பொன்னிறமான ஆடை அணிந்தவனை, திருவாளியை உடையவனை, அருள் நிறைந்தவனை, திருமாலாகிய கண்ணபிரானைக் கண்டீர்களா? மதுவுண்டு களித்த வண்டினம் எல்லாப் பக்கங்களிலும் பறந்து நிறைந்தாற் போன்று மணக்கின்ற பூங்குழல்கள் தன் பெரிய தோள்களின் மேலே விளங்குமாறு நின்று விருந்தாவனத்தே கண்ணன் விளையாடக் கண்டு களித்தோம்.

*நாட்டைப் படையென்று அயன்முதலாத்தந்த நளிர்மாமலர் உந்தி
வீட்டைப்பண்ணி விளையாடும் விமலன்தன்னைக் கண்டீரே
காட்டைநாடித் தேனுகனும் களிறும் புள்ளுமுடன் மடிய
வேட்டையாடி வருவானை விருந்தாவனத்தே கண்டோமே. 142*

உலகினைப் படைத்தற்கென்று பிரமன் முதலான உயிர்த் தொகைகளை உண்டாக்கின பின், குளிர்ந்த பெரிய மலரைக் கொண்டதான உந்தியாகிய வீட்டை உருவாக்கி விளையாடும் விமலன் தன்னைக் கண்டீர்களா? தேனுகன் என்ற அசுரனையும்

குவலயபீடக் களிற்றையும் புள் வடிவு பூண்ட பகாகுரனையும் உடன் மடியுமாறு கானகத்தே சென்று வேட்டையாடி வரும் கண்ண பிரானை விருந்தாவனத்தே கண்டு களித்தோம்.

*பருந்தாள்களிற்றுக்கு அருள்செய்த பரமன்தன்னைப் பாரின்மேல்
விருந்தாவனத்தே கண்டமை விட்டுனுசித்தன் கோதைசொல்
மருந்தாமென்று தம்மனத்தே வைத்துக்கொண்டு வாழ்வார்கள்
பெருந்தாளுடைய பிராணடிக்கீழ்ப் பிரியாதுளன்றும் இருப்பாரே. 143*

பருத்த கால்களையுடைய களிற்றுக்கு அருள் புரிந்த பரமனாகிய கண்ணபிரானை விருந்தாவனத்தே கண்டு களித்தமையைப் பற்றி விட்டுசித்தரின் மகளாகிய ஆண்டாள் அருளிச் செய்த பாசுரங்களைப் பாரின்மேல் பிறவிப் பிணிக்கு மருந்தெனத் தங்கள் சிந்தையில் நினைந்து வாழ்பவர்கள் பெருமை மிக்க திருவடிகளை உடைய எம்பெருமானின் திருவடி நீழலை என்றும் பிரியாதிருப்பர்.

நாச்சியார் திருமொழியில் உவமைகள்

உவமம் என்பது ஒரு பொருளோடு பொருளினை ஒப்புமை கூறதல் ஆகும்.

கவிஞனின் சிந்தனையிற் தோன்றிய கருத்து அவனது படைப்பில் பிறந்து கற்போன் தெளிவுறுமாறு அமைதல் இயல்பு. தெளிவுறாக் கருத்தினைத் தெளிவுறுத்தவோ அல்லது புரியாத கருத்தினைப் புலப்படுத்தவோ அல்லது உரைத்த கருத்தினை உளங் கொளச் செய்யவோ கவிஞன் ஆளும் உத்திகளில் ஒன்றே உவமை.

உணர்ச்சிகள் கிளர்ந்தெழுந்து வெளிப்படுகையில் சொல்ல மைவுகள் இயற்கையாக வடிகின்றன. அவ்வாற்றான் இயற்கையாக வடிந்த சொல்லோவியத்தை உயிரோவியமாக்கிட உவமைகள் உறுதுணையாகின்றன.

இறையை ஏத்தும் இலக்கியத்தில் மறைபொருளே பெரிதும் உறையுளாக அமையுமாதலால், உவமைகள் கையாளப் பெறுதல் பாடற் தலைவனைச் சிறப்பிக்கவே யன்றிப் பாடற்பொருளை விளக்குவதற்கன்று

நாச்சியார் திருமொழி பெரும்பான்மையும் உவமை அணிகளின்

துணையின்றியே அமைந்துள்ளது. எனினும் ஒரு சில உவமைகள் உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடுகளுக்கு உயிரோட்டம் அளிக்கும் வகையான் இயைந்து அமைந்துள்ளமையைச் சில பாகரங்களில் காணலாம்.

நாச்சியார் திருமொழியில் உவமமும் பொருளும் ஒத்திருத் தலையும் உவமத்தினும் உவமிக்கப்பட்ட பொருளும் உயர்ந்திருத் தலையும் காணலாம். அடைமொழிகளால் அரங்கனைச் சிறப்பித்துக் கூறும் பெற்றி நோக்கற்பாலது.

நாச்சியார் திருமொழியில் பயின்று வரும் உவமைகளைக் கீழ்வரும் பாடல்களில் காண்க:

திருமொழி எண்	பாடல் எண்
1	5,9
2.	8
3	6
7	3,7
8	6,8
13	1,2
14	4,5,6,7,8,

மேலே கண்ட பாடல்களுக்குப் பொழிப்புரையினைக் காண்க.

சமய இலக்கிய வரிசையில் நாச்சியார் திருமொழி

சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் மாந்தர்க்கிடையே மலர்ந்த காதலைப்பற்றியன. சமய இலக்கியப் பாடல்கள் இறைவனுக்கும், இறையின்பால் ஈர்க்கப் பெற்றவர்க்கும் இடையேயான ஆழ்ந்த அன்பினை - பக்திப் பெருக்கினைப் பற்றியன.

படித்து, உணர்ந்து, இன்புறத்தக்கன, சங்கஇலக்கியப் பாடல்கள், சமய இலக்கியப் பாடல்கள். முன்னவை கற்றவர்க்கே உரித் தாயிருக்க, பின்னவை கற்றவர்க்கேயன்றி மற்றவர்க்கும் உரியன வாய் விளங்குகின்றன.

ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்த 'நாலாயிர திவ்வியபிரபந்தம்' என வழங்கும் நாலாயிரம் பாசுரங்களையும் நான்காகப் பிரித்து முதலாயிரம், இரண்டாம் ஆயிரம், முன்றாம் ஆயிரம், நான்காம் ஆயிரம் என வழங்குவர், இவற்றை முறையே முதலாயிரம், பெரிய திருமொழி, திருவாய்மொழி, இயற்பா எனவும் வழங்குவர்.

'திவ்ய' என்ற வட சொல்லிற்கு மேன்மை, தெய்வீகம், இனிமை என்று பொருள் கொள்வர். இறைமை என்ற பொருளுடைத்தான தெய்வீகம் என்னும் சொல்லினையே வைணவப் பெரியோர் 'திவ்வியம்' என்று வழங்கினர் எனலாம்.

‘பிரபந்தம்’ என்பது வடமொழிச் சொல். இச் சொல்லிற்கு ‘நூல்’ என்று பொருள் கொள்வர். இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர்களால் பிரபந்தம் என்பது ‘சிற்றிலக்கியம்’ என்னும் பொருளில் வழங்கப்படுகின்றது. பிரபந்தம் என்ற சொல் வைணவ சமயத்தாரால் தமிழில் வழக்கிற்கு வந்தது எனலாம்.

ஆழக் கற்றுணர்ந்து நோக்கின், அழியுந் தன்மையதான உடலின்கண் நின்ற அழிவிலாத ஆன்மா இயற்கையோடு இறைவனோடு இணைய விரும்புதலை உணர்த்தலே நாலாயிர தெய்வீகப் பாசுரங்களின் உள்ளுறைப் பொருள் என்பது புலனாகும்.

உருவிலானும் பெயரிலானுமாகிய இறையோனை ஆழ்வார்கள் பல்வேறு உருவினனாக, பற்பல பெயரினனாகப் போற்றிப் படைத்துத் தாம் ஒழுகிய சமய நெறிக்கும், தமிழிலக்கியத்திற்கும் தொண்டு செய்தனர்.

பெரியாழ்வாரின் திருமகளாக வாய்த்த ஆண்டாள் இயற்றிய நாச்சியார் திருமொழி திருமாலின் அருள் வேண்டும் நூலாகும். கன்னியொருத்தி கடிமணம் புரிந்து காதலனைக் கூடி விழைதலே பாடலின் கருத்தாகத் தோன்றினும், ஆன்மா இறையோடு இணைய விழைதலை உணர்த்துதலே பாடலின் உள்ளுறைப் பொருளாகும்.

